

מתשין

אורי פרי-גל, נאות הניכר

ועומדת להתנגש בעוצמה,	מתשין, אני מתשין
ללא נל דינמה או חסימה	את המסע המרתק שלי,
ובנדי שתמיד נזכור,	אמנם ללא תיק גב
ני לעולם ההתמדה	וגם ללא סקי"ש,
משולבת בהקפדה	אבל מתשין להתעקש
על היכולת להמנע מהטרדה	להתעקש על החיוך
לא בילד ולא בילדה	ומעלה שוב את ההילוך
לא בחבר וגם לא בחברה,	הרבה זינוק עם הומור
להזניר ני הנל, הנל מבחירה	ללא נל חינוך וממש
הבחירה לסיים בהילוך	ממש לא נמוך, ני
הילוך לא סבוך	החלטתי שאם נבר
ושאינו עם גיחוך	נגזר עליי להיות בישורת
וללא שום חיתוך	הישורת האחרונה,
אבל נסוך לחלוטין	עדיף שהגעתי ללא הזמנה
ביחד עם נוס יין	גם ננה היא הובנה
חברים טובים ומשפחה	ללא צורך בהרבה הסברה,
העוטפת, ואין צורך	פשוטה, פורצת ומסנמת
לרשום בדפדפת	מסנמת מסע נפלא
ני עם האופי אופטימי	עם הרבה הפתעות, וענשיו
הנל הנל לגטימי.	גם טעונה ברגש

קוראינו היקרים,

גליון דצמבר שלפניכם מסכם ומשקף שנת פעילות מבורכת מאגפי המועצה השונים, אליכם תושבינו היקרים. הייתה זו פעילות שהתבצעה בתוך הכאוס הקיים והכאב שנוכח, ואולי על אף ולמרות הכול.

מאוד קל להישאב למרוץ היומיומי שקיים לכל אחד ואחד מאיתנו ומאוד קל לשקוע במחשבות. בגליון זה ניסינו להציג בפניכם כמה יופי ותקווה יש בקהילות של תמר. אנשים טובים במרכז חיינו, ישנים וחדשים, שמגיעים בזכות הטוב שקיים כאן.

גליון זה סוגר שנה, אך גם פותח שנה חדשה עם המון עידוד, תקווה ואנרגיה להמשך של עבודה, נתינה ושרות טוב לכם התושבים.

אנו מאוד מעריכים את שיתוף הפעולה שלכם בסיפורים כל כך מעשירים ומרגשים. אנו ממשיכים לעודד אתכם להציע לנו חומרים שיקבלו ביטוי בגליונות 2025.

בחודש האחרון של השנה האזרחית, באופן מודע ולעיתים אף בלתי מודע, כולנו מעבירים בראש את שקרה בשנה האחרונה וכולנו מלאים בציפיות ותקווה שתכנס לחיינו שנה מלאה בטוב. כל זה יתקיים רק כאשר כל חטופינו יחזרו אלינו, ורק כאשר חיילנו האמיצים ביותר יחזרו להיות חיילים של שלום.

נחתום הפעם במילות השיר "התחלה חדשה" שכתב יענקל'ה רוטבליט.

גיא פישקין
עורך "עלי תמר"

עפרה גזית
מנהלת "עלי תמר"

התחלה חדשה

מילים: יענקל'ה רוטבליט
לחן: נתי כהן

אופק נפתח

משא כבד שהוסר

השמש שוב תזרח

ופנוי למחר

וכמה היא טובה ההרגשה

לצאת אל הדרך, התחלה חדשה

עיתון המועצה האזורית תמר

4

עשייה, אתגרים והישגים
מורן יצחקי - מנכ"לית המועצה

6

משולחן החברה הכלכלית
היכרות עם המנהלת הנכנסת -
עינב גיא הרמן

8

מחזירים לקהילה
ראיון עם מנהל אגף ישובים ופיתוח קהילתי -
רונן ארליך

10

פנימיית עין גדי
ממשיכים לאורו של יניב |
עושים כבוד למנהל החדש

12

על חלומות, הגשמה, נשיות ומה שביניהם
מכינת "בנות המדבר"

14

באים מאהבה
ילדי גני תמר מציירים בהשראת חג החנוכה

15

עם הפנים קדימה
הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הוסמכה
כוועדה עצמאית

16

מקום שהוא חגיגה
סיכום פסטיבל הגרוב השנתי בקיבוץ עין גדי

18

על קו הזינוק
נערכים לקראת מרוץ "ארץ ים המלח"

20

מלחת סדום
מורשת טבע ייחודית ושימורה - יוני שטרן

22

הבמה היא שלהם
זרקור על תושבי תמר מישובי המועצה

לתשומת ליבכם: כתבות בהן לא מצוין שם הכותב הן כתבות מערכת. טלח

הבהרה

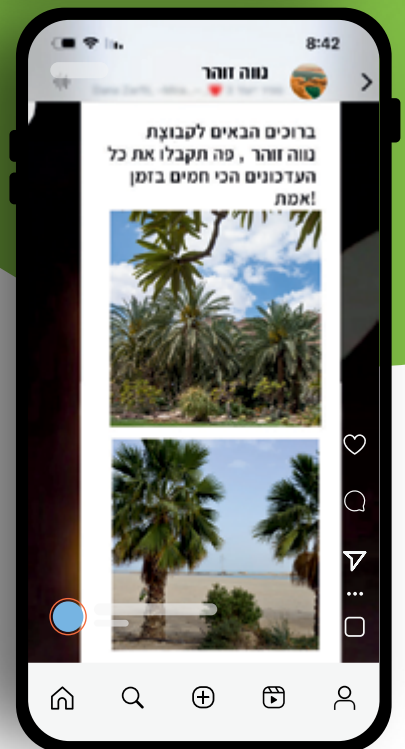
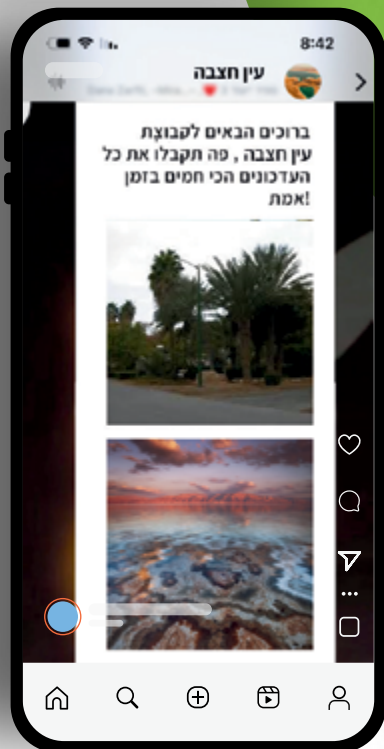
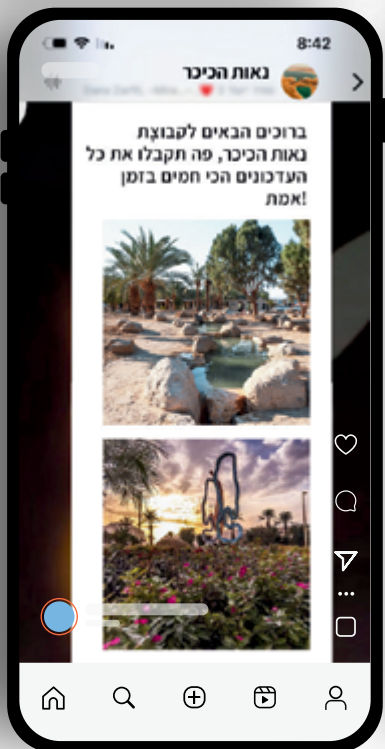
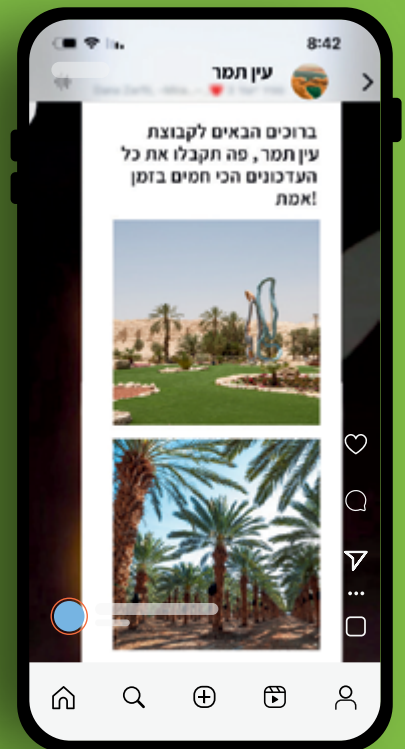
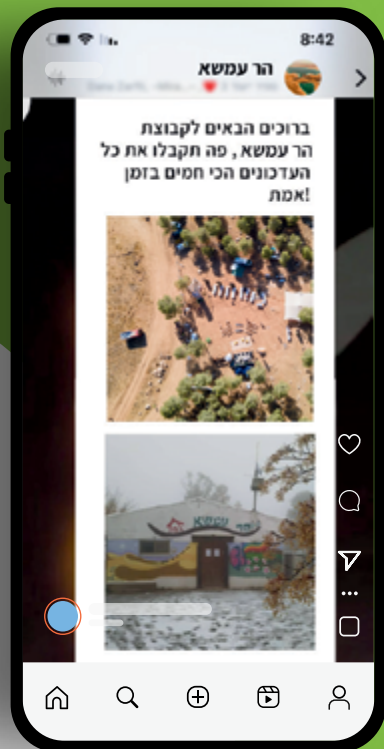
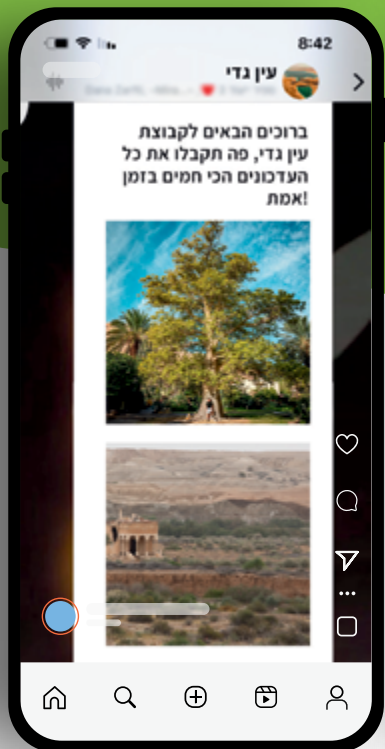
בגליון 219 פורסם שמו של יניב יצחק אורן ז"ל, מנהל פנימיית עין גדי, שנפל ברצועת עזה בצורה שגויה. אנו מצרים על הטעות שנעשתה בתום לב כמו כן, ברצוננו להבהיר כי בניגוד לפרסום בגליון זה - מר דודי קדוש, חבר מליאת המועצה ונציג עין תמר, אינו משמש כסגן ראש המועצה.

מנהלת עיתון "עלי תמר": עפרה גזית
עריכת עיתון "עלי תמר": פישקין 054-7650578

עימוד, עיצוב ועריכה גרפית: רות מדמוני
תמונת השער: זריחה מהר צרויה לכיוון קיבוץ
עין גדי וים המלח. צילום: חן שמילוביץ ועדי גזית
מו"ל: המועצה האזורית תמר
הדפסה: רבגון דפוס ואריזות בע"מ
אתר המועצה: ma-tamar.org.il
לתגובות ולשליחת כתבות: ofra@ma-tamar.co.il
מוזמנים להצטרף אלינו: 'מועצה אזורית תמר'

חדשות בזמן אמת לכל יישוב

הצטרפו לקבוצות הוואטסאפ של
היישוב שלכם והישארו מעודכנים

תמונה: Shutterstock

צילום: עוז שכטר

עשייה, אתגרים והישגים

מורן יצחקי, מנכ"לית המועצה האזורית תמר, מסכמת שנה של עשייה מרובה תוך התמודדות עם אתגרי השנה החולפת

שנת 2024 הייתה שנה מאתגרת במובנים רבים, קולקטיביים ואישיים, ובעבור המועצה האזורית תמר מאתגרת פי כמה. השנה, כל תשריטי ה"חירום" נשלפו מהמגירה.

מעבר לעשייה השוטפת, ניהלה המועצה "עיר קטנה" שהוקמה בשטחה בזמן אפס לטובת קליטת תושבי הנגב המערבי, שעזבו את האזור רק לפני כחודשיים. פרויקט זה, הינו זכות גדולה, בו המועצה, בהתגייסות גדולה של תושביה ועובדיה התגלתה בגדולתה ונתנה מענה רחב, מקצה לקצה, בכל תחומי החיים הנדרשים, עם תחושת שליחות ולב פתוח.

לצד כל זה, הצליחה המועצה לשגשג ולהביא להישגים רבים במגוון תחומים השנה.

על קצה המזלג אשתף במעט על שנעשה במחלקות אגף מנכ"ל:

- **המועצה מובילה מספר פרויקטים חוצי אגפים** - שליוו אותנו השנה

- וימשיכו לשנת 2025 - הקמת תאגיד מים וביוב, הקמת תאגיד אנרגיה, הקמת תאגיד אשפה חדש, קידום מתקן להשבת אנרגיה מפסולת ושותפות בצוותים בין משרדיים בהגדרת תנאי הזיכיון החדש להפקת משאבים מים המלח. בנוסף, השנה הסתיימה כתיבת תכנית לעצמאות אנרגטית של המועצה.

- כמו כן, מעורבת המועצה בשותפויות אזוריות שונות, עם שכנותיה הקרובות והרחוקות וכן מעורבת בתהליכים אזוריים להרחבת ההתיישבות באזור "ההר". אף כי מרבית ההתיישבות אינה בשטחה המוניציפאלי, המועצה נוכחת ומעורבת בתהליכים אלו.

- **מחלקת פיקוח וביטחון** פעלה מסביב לשעון, השנה יותר מתמיד. לצד ניהול אירועי חירום האזוריים הצליח מנהל המחלקה, מר בני בן שושן, לקדם פרויקטים משותפים לחיזוק הביטחון באזור, כגון הגדלת מצלמות במרחב, סיוע בהצטיידות כיתות הכוננות אל מול מכלול האתגרים, שדרוג מערך החניה במחסומים אוטומטיים, השגת

תקציבים משמעותיים למרכיבי ביטחון בהר עמשא וקידום תוכניות הביטחון הישוביות לכלל היישובים.

- **מחלקת שירות ודיגיטל** - פועלת למקסם את טיב השירות דרך המוקד, ואני גאה בהיותו מוקד איכותי ומקצועי. לצד זאת, דוגלת מנהלת המחלקה, הגב' יפעת מלכה, באימוץ כלים טכנולוגיים מתקדמים לשיפור עבודת הרשות, כדוגמת ערכה דיגיטלית לניהול משימות ותכניות העבודה, הטמעת כלי AI ועוד.

- **מחלקת משאבי אנוש** - התמקדה השנה בטיפול בפרט. מטבע הדברים הצרכים היו שונים ומגוונים. אנשי מילואים, נשות הורים ואחים מילואמניקים, אובדנים אישיים ובאמת שקצרה היריעה. לצד כל זאת, קידמנו פיתוח מנהלים ודרגי ביניים, במטרה ליצור עתודה של ניהולית בעלת סט רחב של כישורים. כמו כן, פועלת המועצה לקידום תכנית פרצ"ם לקידום מנהלים במגוון תחומים.

זוהי רק טעימה מעשייה רחבה ומלאת תחושת משמעות, של עובדים מסורים ומחויבים שהוכיחו את עצמם השנה יותר מתמיד.

חוסכים זמן - מפיקים אישור תושב בקלות!

תושבי תמר, הגיע הזמן להתקדם לדיגיטל

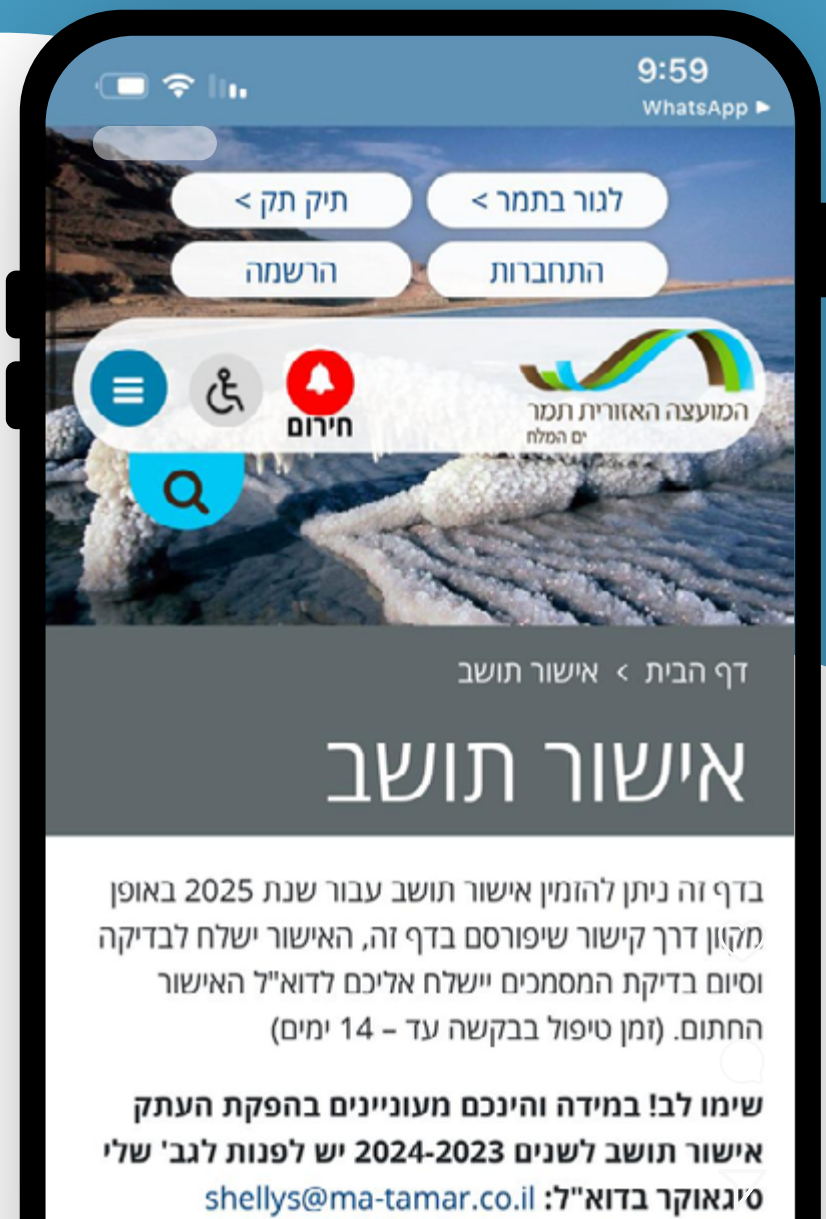
✓
ממלאים
טופס

✓
ומקבלים את אישור
תושב בלי לצאת מהבית

✓
נכנסים
לאתר

לפרטים ורישום היכנסו לאתר מועצה אזורית תמר:

WWW.MA-TAMAR.ORG.IL

השרמנט החדש של מנחת מצדה | צלם: ניצן הפנר

שיתופי פעולה – מכפיל נוח להצלחה

היכרות עם עינב גיא הרמן, המנהלת החדשה של החברה הכלכלית חבל ים המלח

המקרקעין, וגם בתחום התובענות הייצוגיות כמונה בפרקליטות עד שנת 2018, היא מוסיפה. התפקיד הבא היה הקמת 'חידת ההקדשות' ברשות התאגידים שתחת משרד המשפטים (הקדשות הינן נאמנויות למטרה ציבורית בשווי של מיליארדי שקלים). היחידה אותה ניהלה ב-6 השנים האחרונות עוסקת במתן שירות לציבור ופיקוח על נאמני הקדשות.

המעבר לתמר:

עם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל' באוקטובר 2023, קיבלה עינב פניה דרך משרד ראש הממשלה לנהל את אזור המפונים ים המלח והערבה התיכונה שקלט את תושבי היישובים שנאלצו לעזוב את בתיהם בעקבות המלחמה.

לדבריה: "התפקיד כלל תיאום של עבודת משרדי הממשלה באתר המפונים. לצורך כך, חברנו מיידית למועצה האזורית תמר ולפיקוד העורף. יחד איתם הבאנו את משרדי

סיפור קריירה:

עורכת דין במקצועה, בוגרת תואר ראשון ושני במשפטים מהאוניברסיטה העברית. את דרכה המקצועית החלה בפרקליטות במחוז ירושלים, וייצגה את המדינה בתיקים פליליים ואזרחיים. במהלך הדוקטורט של בן זוגה, ליאור (מרצה בתחום האנרגיה במחלקה ליחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית), התגוררה במשך 4 שנים בלונדון, שם גם נולדו בנותיה. במהלך שהותה שם, עסקה במגוון תפקידים, ביניהם כמנהלת חשבונות של שגרירות ישראל, ובהמשך כעוזרת בכירה למנכ"ל 'אורט' העולמי, ארגון בינלאומי שעוסק בחינוך טכנולוגי שהמטה שלו ממוקם בלונדון.

ב-2009 חזרה ארצה לפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי), שם הקימה את תחום הגנת הסביבה. "בשעתו בדיוק נכנסו לתוקף החוקים המטילים עיצומים כספיים בתחום המנהלי על מזהמים. בהמשך עסקתי גם בתחום

קצת עליה:

נשואה לליאור, אמה לירדן (18), מדריכה בפנימייה טיפולית במסגרת שנת שירות של התנועה הקיבוצית) ואופיר (17, תלמידת כיתה י"ב בבית ספר ענבר - ממלכת לבנות), מתגוררת בשכונת בית-הכרם בירושלים.

יש למה לצפות:

פרויקטים בולטים בשנת 2025

בימים אלה עמלים בחברה הכלכלית על מספר פרויקטים משמעותיים. מטרת העל: קידום חוויה תיירותית משלימה לאזורנו

הקמת אתר הקמפינג החדש בכניסה הצפונית למתחם עין בוקק

האתר המודרני הניצב במיקום אסטרטגי ממש על חוף הים, עתיד לכלול אפשרות לינה באוהלים הכוללת, השכרת ציוד ועמדות בישול עצמאיות. על פי ההערכות הוא צפוי לקלוט עד כ-200 מטיילים מדי יום. בחברה שואפים לצאת במרכז של פוד טראק, לטובת ממכר מזון ופעילויות נוספות.

צפי לפתיחה: חגי תשרי 2025.

סלילת מסלול אופניים - שביל "אור כוכבים" בפארק נחל חימר

פרויקט פיתוח נופי בשיתוף רשות הניקוז, הקרן לשטחים פתוחים ומפעלי ים המלח. במסגרת הפרויקט כבר בוצעו עבודות פיתוח נוף, ובחודשים הקרובים יסלל שביל אופניים ייחודי של מעל לק"מ עם אבנים מנצנצות שיובאו מחו"ל כדי שניתן יהיה לרכב במקום לאחר השקיעה.

הצפי הוא כי הפארק יהווה נקודת מוצא לטיולים בדרום ים המלח ויחבר בין אזור התיירות עין בוקק-חמי זוהר לחלק הדרומי של המרחב לכיוון כיכר סדום. המטרה שלנו להפוך את הפארק לאתר שוקק חיים, אשר יהיה מוקד לפעילויות פנאי מעשירות עבור משפחות ואנשים מכל טווח הגילים, לרבות ממכר מזון ואירועים שעתידיים להתקיים במתחם לטובת ציבור המטיילים באזור.

צפי לפתיחה: פסח 2025.

מסלול אופניים "שביל אור כוכבים" בפארק נחל חימר (הדמיה)

החברה הכלכלית
חבל ים המלח - תמר

החברה הכלכלית, צוות מדהים ומיוחד במינו, ואני בטוחה שנוכל לקדם פרויקטים גדולים יחד. התחלתי בשיחות היכרות עם הפורום המנהל של המועצה, והגורמים השונים הפועלים במתחם עין בוקק ונווה זוהר. כולם קיבלו אותי מהרגע הראשון בהתלהבות וגרמו לי להרגיש בבית".

אני מאמין:

"באופי שלי אני חסידה גדולה של שיתופי פעולה. אני מאמינה שזהו מכפיל כוח שביכולתו להוביל להצלחה, הן של החברה, והן של הפרויקטים התיירותיים שאנו מובילים. המשימה הגדולה שעומדת בפניי יחד עם צוות החברה, תהיה להמשיך לפתח את החברה כמנוף כלכלי עבור המועצה האזורית תמר. החברה פועלת תחת חסותה של המועצה, ודוגלת בקשר הדוק ופורה עם ראש המועצה, שהינו גם יו"ר הדירקטוריון שלה, כמו גם עם פורום מנהלי האגפים והעובדים. בסיכומי של יום, מטרתנו הינה להביא לפרויקטים מניבים שישרתו נאמנה את המועצה את תושביה ואת ציבור המבקרים".

הממשלה השונים לים המלח כדי לתת שירות למספר חסר תקדים של כ-13 אלף מפונים שהגיעו לשם, ולהקים עיר שתיתן שירותים לתושבים המפונים, על כל המשתמע. הייחודיות של אזור המפונים ים המלח היתה שמדובר באזור תיירות שאינו עירוני בבסיסו, ולכן נדרשה עבודת מטה ושטח שתכליתה לספק שירותים מוניציפליים, לרבות שירותי בריאות, רווחה חינוך תחבורה ותרבות".

"חשוב לי לציין שבמהלך חצי השנה בה מילאתי את התפקיד, התוודעתי לצוות המיוחד של המועצה ולהירתמות המדהימה של כולם לטובת המפונים. עצם המפגש והעשייה המשמעותית כתף אל כתף הביאו אותי לכדי הכרה שיש ביכולתי לתרום תרומה משמעותית, בעשייה ציבורית בתפקיד שטח ניהולי שכולל מגע קרוב יותר לאזרחים ומענה לצרכים שלהם".

החברה הכלכלית ים המלח:

"לאחר עזיבתה של המנכ"לית הקודמת, הגשתי מועמדות לתפקיד, אותו התחלתי בנובמבר האחרון. עם הגיעי למועצה, פגשתי את צוות

צוות אגף ישובים

המטרה: "להיות זמינים, שירותיים ומסבירי פנים"

הפיתוח הקהילתי במועצה מתבסס על תפיסה הדוגלת בהנהגה הפועלת במבנה דו-רובדי, בדגש על שיתוף פעולה וחיזוק ההנהלות היישוביות, באופן שיאפשר את הפיתוח הקהילתי בצורה המתאימה וההולמת ביותר את צרכי היישוב. כל זאת כאשר המועצה משמשת כגוף על שמלווה, מתכלל ועובד בשיתוף פעולה הדוק עם כלל ההנהלות היישוביות. שיתוף הפעולה הזה מתמקד הן בנושאים יומיומיים, בניהול תקציבים שוטפים, והן בחשיבה משותפת ובקידום פרויקטים, כמו גם במיזמים וחלומות 'גדולים וקטנים' של הקהילות וההנהלות היישוביות".

ארליך מוסיף כי "מעצם היותנו

מזמנם ומרצם למען רווחת הכלל, לרבות במסגרת השדרה הניהולית של המועצה.

לרגל הגיליון המיוחד המסכם שנה מורכבת, ומאיך פותח שנה אזרחית חדשה, אנו שמחים להביא בפניכם ראיון מיוחד עם רונן ארליך, מנהל אגף ישובים ופיתוח קהילתי במועצה, המכהן בתפקיד מזה 5 שנים. לצורך המחשה, האגף מופקד על תחומים רבים ומגוונים, ביניהם המחלקה לשירותים חברתיים, תרבות ופנאי, חקלאות ופיתוח קהילתי.

בשיחה עם עלי תמר מספר ארליך על החזון המאפיין את האגף אותו הוא מוביל. לדבריו: "כל תחום

Uרה של פרויקטים ויוזמות לרווחת הקהילה, ההירתמות בתקופת המלחמה ועד לחלומות לעתיד. ראיון מיוחד עם מנהל אגף ישובים ופיתוח קהילתי, רונן ארליך

אחת מאבני הדרך המרכזיות של המועצה האזורית תמר טמונה באנשים המרכיבים אותה. אלו מהווים הון אנושי מוערך התורם

ולהגיד בקול רם, שהיא מועצה שפועלת לא רק ברמה המקומית, אלא גם ברמה הלאומית. היא עושה זאת מבלי לשכוח ולו לרגע את המענה והצרכים של 1500 מתושביה. למדנו השנה שהיחודיות של המועצה היא מעצם היותה מנהלת פרויקטים מצטיינת, בין אם ברמה הלאומית תוך התמקדות ברגולציות ושיתוף פעולה עם משרדים ממשלתיים, ובין אם בשיתוף פעולה עם קהילות, ועדי היישובים וכלה באנשים פרטיים המעוניינים לקדם יוזמות. המוטו שלנו הוא שאין משימה שאינה חשובה."

לאן מועדות פניו של האגף?

"אגף ישובים על כל מחלקותיו נועד לייצר שירותים הניתנים לתושב באיכות הגבוהה ביותר. עבורנו, מעבר לנראות ולמצוינות, נפעל ללא הרף לחיזוק הקהילות, לסיוע קהילות קולטות, ולשיפור איכות החיים כאן עבור כל מי שבחר להקים במרחב המועצה את ביתו."

אגף ישובים יעדים מרכזיים

שיח קבוע עם הנהלות היישובים

מהלך אסטרטגי שיעשה תוך מתן דגש על הצרכים, ובהתאם לקדם פרויקטים דינאמיים שיתהוו בשטח ויסייעו לרווחת התושבים.

יצירת קהילות חזקות ומבוססות

בשיתוף הנהלות פעילות הרואות את טובת התושב וחותרות לשיתופי פעולה והגדלת היישובים במגוון תחומים.

סקר צרכים לצעירים ומתן מענה בכל התחומים

שירותים חברתיים, תרבות ויוזמות קהילתיות לעידוד הצמיחה הדמוגרפית וחיזוק החוסן הקהילתי.

הרעיון מאחורי ההכשרות הללו הוא להחזיר לקהילה באמצעות מתן שירותים או תעודף המענה לקהילה, בדגש על שיפור והרחבת השירותים.

קיימנו השנה כחלק ממסורת שנתית את ערב ט"ו באב המסורתי לצעירים ולצעירות בבריכה בנאות הכיכר, זו השנה השנייה. הערב היה מוצלח וכלל אוכל טוב, סדנה מעניינת ואווירה מצוינת. ערב מיוחד שמחבר את בין כלל יחידות האגף לכדי עשייה משותפת.

קול קורא נוסף שהוצאנו השנה נועד לעודד את הוועדים המקומיים להקמת גינות כלבים יישוביות. זהו פרויקט שנמצא בשלבי התהוות, ומעודד מרחב בטוח לבעלי החיים ולבעליהם, תוך מניעת חיכוכים ציבוריים במדשאות, על כל המשתמע מכך.

בשיתוף אגף הנדסה אנו עמלים נמרצות לאורך כל השנה האחרונה להקמה של שכונות זמניות לקליטה בישובי הכיכר. אנו מקווים כי הפרויקט יושלם במהלך 2025, במטרה לקלוט סדר גודל של כ-20 יחידות דירה, כפתרון זמני עד אשר המשפחות החדשות תתקענה יתד בבתיים החדשים."

עד כמה המלחמה השפיעה על פעילות האגף השנה?

"ההתגייסות של המועצה החל מאירועי השביעי באוקטובר הייתה רחבת היקף. ברמת האגף, הבנו מיד מהי המשמעות וחזקנו של האגף שלנו ככזה 'שחי, מבין ונושם קהילות'. סיפקנו במשך חודשים ארוכים שירותים לקהילות המפונים וכן לקהילות היישובים שלנו. מעטפת שלמה שכללה פעילות בנושאי רווחה, פרט, בריאות ועוד. ככלל, עוד מתקופת הקורונה ובהמשך עם פרוץ המלחמה, אנו חשים שישנו עניין גובר מצד אנשים שמגלים את הפריפריה. כמועצה תפקידנו הוא לייצר עבורם את הקרקע שתאפשר את קליטתם באזורנו על הצד הטוב ביותר."

איזה תובנות הפקתם מהשנה החולפת לקראת העתיד?

"התובנה המרכזית שאני לוקח קדימה היא שהמועצה, על כלל אגפיה ומחלקותיה, יכולה להתגאות

מועצה קטנה, ברור לנו שלכל יישוב יש את הצרכים והחלומות שלו, וכך גם האופן שבו הוא תופס את הקהילה ורואה את האופן בו ניתן לקדם ולחזק אותה. על כן, מלבד הישיבות המשותפת לקידום שיתופי הפעולה, אנו מקדמים באופן עצמאי פרויקטים שנועדו לפגוש את התושב בקצה."

"אין משימה שאינה חשובה"

אחת המסורות המשמעותיות של אגף היישובים והמחלקה לפיתוח קהילתי מאז נוסדה נועדה לעודד אנשים ליזום, לחלום ולממש פרויקטים קהילתיים המשתפים את הקהילה וכאלו אשר מקבלים ביטוי במרחב הציבורי. מדי שנה אנו יוצאים עם קול קורא ישיר שמעודד את הקהילות הללו לפרויקטים בעלי ערך מוסף, זאת במימון המועצה ובשיתוף הוועדים היישוביים. סך הכל קורמים עור וגידים מדי שנה בין 10-15 פרויקטים.

בין הפרויקטים הבולטים שהתרחשו עד היום, ניתן לציין את פרויקט הכוורנות בהר עמשא, מועדון 'ילדודס' ביישובי הכיכר לגיל הרך, פרויקט ספסלי פסיפס בקיבוץ עין גדי ועוד עשרות פרויקטים רבים ויפים במהלך 4 השנים האחרונות.

לדברי ארליך: "חשוב להבדיל בין המועצה האזורית תמר למועצות אחרות. כמועצה קטנה בה 'כולם מכירים את כולם', אחד מדגלי האגף שאני מנסה להוביל הוא להיות זמינים, שירותיים ומסבירי פנים לכל עניין ואדם. במקביל, עלינו להוות גורם שמסייע ליישובים להתחבר לפעילויות יתר אגפי המועצה, מעין כתובת לתושבים שנמצאת שם עבורם כמעט לכל צורך."

באילו יוזמות מרכזיות התמקדתם בשנה החולפת?

"לאחרונה סיימנו קול קורא של הכשרות מקצועיות. הוא נולד מתוך הבנה שאנו חיים בפריפריה וכי קיים חוסר במקצועות נקודתיים בתוך היישובים. על כן, בחרנו לעודד את התושבים לצאת ללימודים במימון המועצה, כשבסופם התחום הנלמד יוכל לשרת את הקהילה. החל מלימודי אינסטלציה, מיזוג אוויר, בלט והרשימה עוד ארוכה.

“נישאר יחד – בשביל יניב”

מספרת דנה אברבנאל, תלמידת כיתה י"ב וחניכת הפנימייה זוהי השנה הרביעית.

לדבריה: “כשהגעתי לכאן לראשונה הייתי בן אדם שונה. יניב הצליח להחדיר בי די מהר המון ערכים. מילדה בלאגניסטית ואפילו קצת 'מופרעת', הוא הצליח להחדיר בי ערכים. בעיקר אזכור ממנו את העובדה שהוא לא רק אמר, אלא תמיד גם עשה. למדתי ממנו המון על דרך ארץ ועל אהבת הארץ. רק לשמוע אותו מדובר בתשוקה על הנוף והמדבר, ועל החשיבות של כל אבן ואבן, היה מדהים בפני עצמו.”

אברבנאל, תושבת שדרות במקור, מוסיפה כי “אנחנו מרגישים עוד יותר מחוברים אחרי הטרגדיה הזו. מבינים שעם כל הכאב, יניב היה בטוח רוצה שנמשיך הלאה. ב-30 שלו היה כתוב 'אל תעשו לי הנצחות גדולות, פשוט תזכרו שאני אדם מורכב'. משפט שאני מאוד מתחברת אליו ולוקחת

וטיפח באופן אישי, המומים וכואבים. באחד מהמכתבים ששלח לחניכיו בפנימייה משדה הקרב ברצועת עזה, סיפר: “אין כמעט יום שאני לא מספר עליכם בגאווה לחברים במחלקה. בתוך קיבוץ קטן ומרוחק ישנה פנימייה ובה חניכים מרתקים, מוכשרים ומעוררי השראה. האומץ שלכם להגיע לפנימייה ולהמשיך את השגרה והחיים היא בחירה המבטאת בצורה היפה ביותר, משפט שאני אוהב מאוד של ברל כצנלסון: בניין של לבבות ולא בניין של לבנים”, כתב במילים מצמררות אשר קיבלו משמעות מיוחדת עוד יותר לאחר נפילתו.

“הפנימייה שלנו היא מטבעה מאוד משפחתית. זו הסיבה שאחרי שיניב נפל, ההרגשה היא של משפחה שכולה איבדנו אדם מאוד משמעותי בחיים שלנו, שלקח חלק בעיצוב הזהות והאישיות של רבים מאיתנו. אנחנו נישאר יחד בשביל יניב”,

חניכות פנימיית עין גדי - דנה אברבנאל ואופיר מזרחי, מספרות בראיון מיוחד על הגעגועים ליניב יצחק אורן ז"ל, מנהל הפנימייה, שנפל ברצועת עזה בקיץ האחרון. על אף האתגר, הן מצהירות: “מצאנו כאן מסגרת עם חברים לחיים”

השנה שחלפה לה הייתה מטלטלת עבור כולנו. מלחמת “חרבות ברזל” השליכה כנראה באופן כזה או אחר על כל אחת ואחד מאיתנו. קיבוץ עין גדי בהקשר זה חווה את השפעות המלחמה בצורה בולטת במיוחד. תחילה היה זה עם קליטת מפונים רבים מקיבוץ בארי אשר מצאו בו את משכנם הזמני עד יעבור זעם.

מכה קשה במיוחד הונחתה על הקיבוץ בקיץ האחרון עם נפילתו של מנהל פנימיית עין גדי, יניב יצחק אורן הי"ד, בן 35 בלבד, שהותיר את הקיבוץ, כמו גם עשרות חניכות וחניכים אותם ליווה

נעים להכיר: קריס בויאנשו

היכרות עם מנהל פנימיית
עין גדי החדש

אותו עימי לכל מקום".

עד כמה הפנימייה הפכה למקום חשוב בחיך?

"במבט לאחור, אני יכולה לומר שהמקום הזה הפך אותי לאדם הרבה יותר אחראי. בסופו של יום ילדים עושים כאן את הכביסה, מתזמנים את לוח הזמנים, קובעים מתי לקום לבית ספר, ופשוט אחראים לעצמם. בני גילי כנראה לא עושים זאת. זה גרם לי להכיר את עצמי טוב יותר ולהצליח להתמודד גם עם קשיים. בכלל, מבחינה חברתית אני מרגישה שאני פורחת כאן. מצאתי את המקום שלי, ובעיקר מצאתי חברים לחיים".

"מרגישה כאן כמו בבית"

גם אופיר מזרחי, חניכה נוספת בפנימייה ותלמידת כיתה י"ב, מגוללת מצידה את חשיבות הפנימייה בחייה. אופיר, במקור מהישוב אשלים שבמועצה האזורית רמת נגב, מתארת את המעבר לקיבוץ עין גדי בכלל ולפנימייה בפרט, כנקודת מפנה משמעותית במיוחד עבורה.

"אחותי למדה בנופי הבשור, במקום בו פעלה בעבר פנימיית 'ביכורים'. בהמשך כשהפנימייה עברה לעין גדי, החלטתי שאני מעוניינת לצאת להרפתקה הזו. טיילתי כאן בעבר, אבל רק כשהגעתי הנה באמת בפעם הראשונה, הבנתי עד כמה המקום הזה מיוחד. הנוף, החיבור בין המדבריות לצמחים והגן הבוטני".

ומה לגבי הפנימייה? "אולי אני לא אובייקטיבית, אבל אני ממליצה לכל נער או נערה לחוות את החוויה הזו. ברמה האישית, אני מרגישה שהפנימייה הזו שינתה אותי לטובה. התבגרת, והבנתי הרבה מאוד דברים אישיים על עצמי, כולל פיתוח קשרים חברתיים, כאלו שכנראה לא הייתי משיגה בשום מסגרת אחרת".

עברתם שנה מאתגרת במיוחד. מה אפשר לאחל לכם לקראת 2025?

"לכל חברי הפנימייה, ובמיוחד לבוגרים שמסיימים כאן השנה, אני רוצה לאחל רק טוב. שימשיכו להתאהב בעין גדי, בדיוק כפי שקרה לי. שבינו את המשמעות האמיתית של המקום הזה, שהוא הרבה מעבר לפנימייה. שנה טובה ושקטה לכולנו, בתקווה לשובם של כלל החטופות והחטופים במהרה".

קצת עליי:

"חולק את חיי עם גלית העוסקת בתחום הטיפול, ההנחה והכתיבה. אב לדון, סטודנט ואיש-הייטק, ומיה, קצינה בקבע. המקום שנקרא 'בית' היה עד לא מזמן עבורי בישוב הקהילתי, רקפת, אשר במועצה האזורית משגב. בתקופה הנוכחית זכינו להצטרף לקיבוץ עין גדי.

לאורך השנים רכשתי השכלה בתחום המתמטיקה וההנדסה. רוב הדרך שלי עברה בתחום הפיתוח הטכנולוגי בצבא ובהיי-טק. בכל תחום מצאתי, כי ההון האנושי, הוא מנוע הצמיחה. על כן, רציתי להיות חלק מתהליכי שינוי החשובים לחברה, והעתקתי את עיסוקיי לתחום החינוך. חינכתי כמורה למתמטיקה, וכיום אני גאה להשתייך לפנימיית עין גדי".

אני מאמין:

"המשימה של כפר חינוכי עין גדי בכלל, והפנימייה בפרט, היא לאפשר לבוגרים לראות בעצמם בוגרים יצרניים ופעילים בחברה, בעלי חשיבה ביקורתית, יכולת פתרון בעיות ויצירתיות. הערכים המובילים של הפנימייה מבוססים על ציונות, אהבת הארץ, קהילתיות, מוגנות ומסוגלות.

במהלך השנים ראיתי בעידוד למצוינות ערך חשוב. המצוינות עבורי מתבטאת ביכולת להמשיך ולנסות, גם מול אתגרים ומכשולים. היכולת להעז ולנסות, גם מול הסיכוי להיכשל, ללמוד מתוך כישלון להשתפר, ולנסות שוב ושוב עד לתחושה שהמטרה הושגה. המצוינות היא ערך חשוב המאפשר לחניכות ולחניכים ולצוות, תחושה של מסוגלות והגשמה".

זוכרים את יניב:

"הזיכרון של יניב עולה במפגשים השונים עם האנשים שחלקו איתו רגעים. הוא היה מנהל אהוב ומוערך, איש חינוך מיוחד, שבנה כאן יסודות

חינכים איתנים.

הוא האמין שלכל אחד יש נעלים משלו. ואין אדם שיכול או צריך לנעול נעלים של אחרים.

התפקיד שלי הוא לבנות עוד טוב על היסודות שיניב השאיר לנו ולהנחיל את מפעלו החינוכי".

שנת 2025 בפנימייה:

"לפנימייה מסורת של פרויקטים המחברים את החניכים לעצמם, לקהילה, לארץ ולסביבה.

פרויקט "שביל ישראל" - מסורת שביסס יניב יצחק און ז"ל, מנהל הפנימייה, בו נוער עין גדי משכבות ט'-י"ב מטייל את שביל ישראל - פרויקט למיטיבי לכת מאילת ועד החרמון. בוגרים וצוות מהעבר מצטרפים ולוקחים חלק במסע לאורך השנים.

פרויקט "אחותי" - קבוצת מנהיגות לנערות בשכבות ז'-י"ב במועצה האזורית תמר. הקבוצה עוסקת בסוגיות מגדריות בחיי הנערות לצד בניית סמינר מסכם אותו הקבוצה מעבירה בסוף השנה.

מועצת חניכותאים - קבוצה נבחרת של חניכותאים, המייצגת את כלל חניכי הפנימייה, במטרה להשפיע על שגרות החיים, לפתור סוגיות יומיות בחייהם, להוות ציר תקשורת משותף עם הצוות וכן להוביל אירועים ופעילויות.

מעורבות חברתית - סמינר בן יומיים שנבנה על ידי מועצת החניכים ומטרתו לעודד את מעורבות החניכים בחיי הפנימייה, בקהילה ובחברה כולה.

מסר אישי:

"אנחנו בקיבוץ עין גדי תקופה קצרה יחסית של כחודש ימים. אנשי הקיבוץ מגלים עניין, מחבקים ושמחים להעביר אלינו את חמימות המקום. אנחנו כבר מרגישים בבית".

חלומות, הגשמה, נשיות ומה שביניהם

עומק. כל אחד יכול להתבטא כפי שהוא ללא גרם של שיפוטיות. זה אולי סוד הקסם של המכינה הזו. אני מרגישה שהיא הפכה עבורי לעוגן ובית במובן הכי חיובי שיכול להיות, יחד עם המדריכות שהפכו למשפחה".

איך נראה סדר היום שלכן?

ניצן: "יש כאן באמת מבחר עשיר מאוד. זה מתחיל מהרצאות של מומחים חיצוניים בהמון נושאים, כמו יהדות, מגדר וכלכלה, תרבויות, ועד לשיעורי מיניות וטיולים במדבר. יצא לנו כבר לעשות שבוע ניוטים ובשבוע אחר להתנדב בקהילה, סדרות שטח, מד"סים".

שני: "אחת החוויות הכי מיוחדות עד עכשיו הייתה הירידה לדרום לאזור העוטף. שהינו שם שלושה ימים, כולל ברעים. ישנו בקיבוץ ולמדנו על פתחת רפיח. זה היה מרתק".

מה נאחל לכן?

שני: "מאחלת לעצמי להמשיך להתפתח וללמוד בכל יום דברים חדשים. להיות יותר סבלנית גם כלפי עצמי, ולהצליח לראות יותר את חצי הכוס המלאה. מאחלת לבנות שימשיכו בדרך שלהן, כל אחת היא עולם ומלואו וקראו אור. כל פעם שאני יושבת עם מישהי לשיחה אני נפעמת מחדש. מאחלת ליקום ולעולם, שיהיה מקום יותר טוב, שלאנשים יהיה יותר אכפת מהטבע וכדור הארץ. שיפסיקו להתעסק במלחמות אגו. שנהיה בהודיה למקום המיוחד בו אנו חיים".

ניצן: "שאמשיך ללמוד, להתפתח, להסתקרן, לשאול ולהשתנות. מאחלת לבנות ולקבוצה שנמשיך גם אנחנו לראות איך כל אחת גורמת לשנייה להרגיש בנוח עם עצמה. שנדע להסתכל על העולם דרך משקפיים שרואות רק את הטוב. שנחיה את הרגע, מבלי לסטות למחשבות שליליות על מה יקרה מחר".

נואה: "שנלמד להיות בית לכל אחת, במרחב הנכון והמדויק לה. מאחלת לעצמי שאצליח לקלף מעצמי עוד שכבות ולהגיע להיכרות כנה ועמוקה יותר עם עצמי. בסופו של יום חשוב שנזכור שכולנו רקמה אנושית אחת. עלינו לפרום את הדעות הקדומות ולהוקיר את הטוב".

איך הגעתן למכינה?

שני: "אני הגעתי דרך חברה באינסטגרם. היא המליצה לי על המקום, סיפרה שמדובר במכינה רוחנית הממוקמת בתוך המדבר. הרגשתי שזה בול מה שאני צריכה. הגעתי לראיון ופשוט התאהבתי במקום. באיזשהו מקום אני מרגישה שהיקום ממש שלח אותי לכאן".

ניצן: "האמת שהגעתי למכינה די בטעות. בכלל נכנסתי לבחור מכינה אחרת באינטרנט. איכשהו נפתחה לי מודעה לגבי מכינת 'מלח הארץ' המיועדת לבנים. משם זה הקפיץ לי את המכינה המקבילה לבנות - 'בנות המדבר'. מאז הכל היסטוריה".

נואה: "כמי שמגיעה מבית דתי במקור, תמיד רציתי לחקור את עצמי ולצאת מאזור הנוחות שלי. כך התחלתי לחפש מכינות ושנות שירות, עד שנתקלתי בסרטון של מנהלת המכינה שסיפרה על 'המרחב הנשי' ועל האפשרות להכיר את עצמי. התאהבתי ברעיון, ומאז אני כאן".

מה למדתן על עצמכן עד כה השנה במסגרת המכינה?

שני: "למדתי בעיקר שאיזון הוא מרכיב חשוב בחיים. אני מרגישה שהמכינה מאוד תורמת לי בכיוון הזה. מאז ומתמיד הייתי בחקר עצמי ושאלתי שאלות על עצמי. המכינה מהווה מבחינתי מקום בו אני יכולה להיות משוחררת ולבטא את עצמי. מרגישה שיש מי שרואה אותי, וזה שווה המון".

נואה: "המכינה סיפקה לי שינוי משמעותי בחיים. ממקום בו הייתי הרבה לבד למסגרת חברתית בה אני צריכה ללמוד להסתדר עם עוד בנות. אתגר לא פשוט, אבל היום אני יכול להגיד שהתאקלמתי. רק זה כשלעצמו מאוד עיצב את האופי שלי".

ניצן: "הבנות הבוגרות משרות כאן אווירה של קלילות וכיף, יחד עם הרבה

מכינת בנות המדבר מי אנחנו

היכרות עם שלוש צעירות אשר בחו לשזור את חייהן במסגרת מכינת "בנות המדבר" שבקיבוץ עין גדי

מכינת "בנות המדבר" חוגגת 10 שנים של פעילות במרחב ים המלח. בכל שנה מגיעות בנות מכל גווי החברה הישראלית לעשות תהליך אישי של צמיחה והתפתחות. החלום שלנו הוא להמשיך להיות קרקע פורייה להגשמה עצמית והגשמת חלומות אישיים, קבוצתיים, קהילתיים וחברתיים.

שני שטרית

ילדת קיבוץ סער, גדלה בכרמיאל. אוהבת את היקום והגלקסיה בו אנו חיים. מגדירה את עצמה כבן אדם מאוד רוחני. חובבת טיולים, מסיבות טבע וקריאת ספרים (פסיכולוגיה בעיקר).

ניצן גור

מקיבוץ גבת בעמק יזרעאל. אוהבת לצייר, לאפות ולבשל, לקרוא ספרים ולטייל בחיק הטבע.

נואה חדד

במקור ממושב איתן הסמוך לקריית גת. אוהבת לעסוק באמנות על כל סוגיה, בעיקר ציור בשמן (סוריאליזם ומופשט). אוהבת מאוד גם את המילה הכתובה, בעיקר תיאוריות ופילוסופיות, ובימים אלה עובדת על ספר כפרויקט מיוחד.

פספס העבודות שיצרו ילדי 'גן אשל', בני הנוער וחברי 'בית בראשית' - צילום: אסתי ברק

כאן ביתי, מה אני נולדתי

נכנסה לנעליים גדולות

מאז לכתה בטרם עת של סגנית ראש המועצה לשעבר, ג'ני אבן ז"ל, בתאונת דרכים במהלך השנה שעברה, נותר גם בית בראשית עם מנהלת אחת, קורין תוויתו.

הדבר הבא היה למצוא מנהלת להמשך הפעילות בבית. לאחר פנייתו של קורין לאיה בבקשה שתהיה שותפה בניהול, נענתה האחרונה לאתגר. כל זאת במקביל לעבודתה העיקרית כמרצה בעלת התמחות בלשון, כמנהלת מרכז ליווי לסטודנטים לתואר ראשון ושני בכתיבה אקדמית וכן כמנהלת מרכז למידה בפנימיית 'אדם ואדמה' במושב חצבה. סגל מבקשת להדגיש כי בבית ספר זה מחנכים תלמידים לאחריות ולמנהיגות באמצעות תוכנית לימודים ייחודית המשלבת בין עבודה חקלאית בשעות הבוקר המוקדמות ויום לימודים המתחיל בשעות הצהריים.

לדברי סגל: "אומנם הצטרפתי לבית בנסיבות מצערות, יחד עם זה, ארצה לתרום מהניסיון שצברתי לאורך השנים לאנשי הקהילה בכיכר. כאן גידלנו, רמי ואני, את ילדינו וכאן בנינו את ביתנו".

את הקהילה על גוניה השונים ובכל טווח הגילים. בהמשך שילבנו זאת עם דגש על מיזם שחותר לאסתטיקה ונראות במסגרת פרויקט שנועד לקשט את הקיר החיצוני של בית בראשית, ולהוסיף לו נופך עיצובי ומרענן. היה זה מרגש בכל פעם מחדש לראות כיצד הילדים, בני הנוער והמבוגרים, משלבים ידיים יחד ונהנים מפעילות בה כולם תורמים וחיוניים. הילדים הצעירים מביאים את הנמרצות וההתלהבות, בעוד שהמבוגרים מוסיפים את ניסיון החיים והסבלנות. אין ספק, במיוחד בימים שכאלה, כי זהו פרויקט שמספק חוסן נפשי. אפשרות נפלאה לחברי הקהילה שלנו להרחיב את המעגלים החברתיים שלהם".

סגל מוסיפה לתאר את קורת הגג שמספקת האמנית המקומית, אסתי ברק מנאות הכיכר, אשר מקיימת את הסדנה בסטודיו האישי שלה במתחם מיוחד המחולק לבית מלאכה וגלריה, סמוך לשדות המוריקים פרי. "הסטודיו של אסתי הפך למוקד עלייה לרגל עבור ילדי הגנים, בני הנוער והמבוגרים. כולם, ללא יוצא מן הכלל, הגיעו לסטודיו, צבעו, קישטו והטביעו חותמות על גבי האריחים", כך לדבריה.

זנת עיצוב אריחי קרמיקה המתקיימת "בבית בראשית" שבנאות הכיכר מהווה חלק ממיזם מיוחד המציג שילוב בין-דורי יחד עם חדוות היצירה

נפתח בחידה. מה קורה כמשלבים תחת קורת גג אחת לפעילות משותפת לילדים בגיל הרך, בני נוער ומבוגרים 'צעירים ברוחם'? ובכן, בכל הקשור לישובי הכיכר שבמועצה האזורית תמר מדובר בשילוב מנצח המהווה מקור להשראה גדולה.

על מנת להיווכח לשילוב המתואר, הרשו לנו להציג בפניכם את מיזם "כאן ביתי, פה אני נולדתי" הכולל פספס עבודות, פרי תוצר של עבודה משותפת בין ילדי גן אשל בנאות הכיכר, בני נוער מתיכון עין גדי (שכבות ז'-ח') וחברי "בית בראשית" לאוכלוסייה הוותיקה בישובים נאות הכיכר ועין תמר.

איה סגל, תושבת עין תמר, ומי שהגתה בשיתוף עם קורין תוויתו, תושבת נאות הכיכר, את המיזם המתמקד בסדנת עיצוב אריחי קרמיקה מפספס, מציינת בשיחה עימה את המטרות שהוא טומן בחובו. "המטרה העיקרית הייתה להציע פעילות בין-דורית המשלבת

באים מאהבה

ילדי גני תמר עם ציורים ואיחולים לרגל חג האורים

חג של אור ותקווה

חג החנוכה הוא חג האור והתקווה. השנה הנרות שהדלקנו נועדו להעניק כוח ותקווה להאיר לכולנו את המקומות החשוכים. השנה אנו בתפילה לשחרור חטופינו ותפילה לכל חיילנו שמחרפים נפשם למען כולנו. ציורי הילדים שלנו משקפים את התקווה בעיניהם והשמחה שהחג הזה מביא עימו.

אני מאחלת לכולנו חג מואר עם אהבה ותפילה טובה.

**שלכם, תמי מסלם,
מנהלת הגיל הרך האזור**

גן סנונית

"האור מגרש את החושך"

בחנוכה אנחנו מתמקדים באור. בחיובי. באנרגיה הטובה.

אנחנו תקווה שבחג הזה ולאחריו יהיה אור לכל מדינת ישראל. שולחים תפילה לכל חיילנו שיחזרו בשלום ושהחטופים ישובו במהרה.

**סיגל ברפי
וצוות גן סנונית,
עין גד**

גן תות

בגן תות בהר עמשא למדנו לקראת חג החנוכה על האור.

שמענו על חג האור שהוא חג עתיק וקיים בהרבה תרבויות, שמענו שחנוכה נקרא גם "חג האורים".

למדנו שיש מקורות אור שונים, אש ואלה מאירים בנר או בעששית, שיש לנו מקורות אור בשמיים ואת החשמל - נורה, פנס ועוד. לאחר מכן שוחחנו יחד על המושג "אור בלב". מה הכוונה של המושג? מה גורם לי להרגיש "אור בלב"?

**רחלי הורביץ וצוות גן
תות, הר עמשא**

גן אשל

בחג החנוכה אנו מציינים בגן אשל, את ניצחון האור על החושך. בימים אלו נזכרים גם באחינו וידידינו שנעדרים מאתנו. נשלח אליהם ברכות ותפילות לשלומם ומהרה לשובם אלינו בשלום. בחג החנוכה נאחד כוחות ונדליק את נרות החירות והאחוה, שיאירו את דרכנו בדרך לשלום ואחדות.

יהי רצון שנזכה לראות את האור שבחירותם בקרוב.

עוד מעט אור...

**קרליין לב
וצוות גן אשל,
נאות הכיכר**

בשורה של תמ"ש:

הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הוסמכה כוועדה העצמאית

עוסקת גם בפיתוח אזורי התעשייה והמפעלים, ומטפלת בהליכי רישוי מורכבים בתחומי התעשייה.

חשוב להדגיש כי הסמכת הוועדה המקומית מעניקה לה כעת סמכויות נרחבות בתכנון סטטוטורי, תוספות זכויות בנייה ושימושים, כך שתוכל לקדם את הפרויקטים הלאומיים הרבים בשטחה ותסייע למועצה בתפקידה כקטר לפיתוח אזורי ותחומי, תוך תרומה משמעותית לפיתוח הכלכלה המקומית והלאומית בתחומי התיירות, התעשייה והמסחר.

גבי דוברון, סגן מהנדס המועצה לתכנון ורישוי: "הסמכת הוועדה המקומית לתכנון הבנייה כוועדה עצמאית משקפת את העבודה המאומצת והאיכותית של כל אחד מעובדיה ומגולמת בטיפול של כל בקשה להיתר שאושרה, כל תכנית בניין עיר שנידונה או תכנית בינוי שנבחנה במשך חודשים ארוכים. הדבר שמיחד אותנו הוא אופייה היזמי של הוועדה, הן בגיבוש מדיניות למגוון סוגיות שמקלות על הליכי תכנון והן ביזומה של תכניות שהיא מגישה, כאשר המכנה המשותף של כולן הוא תועלת ציבורית ולאומית רחבה".

חלי בודהנה, מנהלת הוועדה המקומית: "הוועדה המקומית תמר שמה לה ליעד מרכזי את איכות רמת השירות לתושבי המועצה וליזמים. קבלת ההסמכה מקנה לתמר סמכויות רחבות יותר ונועדה לצמצם חסמים, להוות זרז לקידום המרחב ומהווה הבעת אמון גדול בתפקוד ויעילות צוות עובדי הוועדה בכל תחומי עבודתה. עובדי הוועדה עובדים במציאות ויעילות, וקבלת ההסמכה מהווה אישור לכך".

מרחב תכנון המשתרע על פני כמיליון וחצי דונם, הכולל שישה ישובים, אזורי תעשייה נרחבים, מתחמי תיירות, שמורות טבע ושטחים פתוחים. תחומים אלו מציבים אתגרים רבים, ודורשים איזונים בין שמירה על השטחים הפתוחים לבין פיתוח, תיירות ותעשייה, לשם רווחת תושבי מדינת ישראל והמבקרים הרבים הפוקדים את האזור.

בימים אלה מקודמים בוועדה המקומית מעל עשרה היתרים להקמת בתי מלון במתחם התיירות. בתי המלון צפויים להיות מהגדולים והחדשניים בארץ, ברמות דירוג מגוונות - החל ממלונות נגישים במחיר ועד למלונות יוקרתיים ברמה בינלאומית. עם קבלת ההסמכה, המערכת התכנונית מאפשרת לוועדה לקדם ולאשר תכניות (תב"ע) לפיתוח נוסף בתחום התיירות והמלונאות, תוך שמירה על הסטנדרטים הגבוהים שנקבעו על ידי משרד הפנים.

בוועדה מגישים כי בתי המלון החדשים יוקמו בסטנדרט גבוה מזה המקובל כיום בים המלח, במטרה להוביל את המרחב התיירותי של האזור לרמה של ריזורט בינלאומי.

הוועדה המקומית "תמר" פועלת לפיתוח פתרונות תכנוניים שיקלו על תהליכי הרישוי, כך שתוכל לקדם את הפרויקטים באופן מהיר, יעיל ומקצועי. פתרונות אלו כוללים תכנון חכם ומתקדם, שיתוף פעולה עם גורמים מקצועיים שונים ושימוש בטכנולוגיות חדשות לשיפור תהליכי הרישוי והבנייה. דוגמה לכך היא יצירת מסלול ירוק ליזמים, שמנגיש ומדייק את דרישות התב"ע, מה שמאפשר שיח מקצועי עם היזמים והבנה טובה יותר של התהליך.

בנוסף למלונות, הוועדה המקומית

משמעות המהלך: הסרת חסמים לקראת שורה של הליכי פיתוח מקיפים במרחב המלונות וביישובי המועצה

הוועדה המקומית לתכנון ובנייה "תמר" הוסמכה ביום ה-8 בדצמבר 2024 כוועדה עצמאית. מדובר בהכרה חשובה המעידה על אמון המדינה ומוסדות התכנון במקצועיותה, בידע המקומי ובסדרי העבודה לפי מנהל תקין של הוועדה המקומית, אשר בעקבותו ניתנו לה סמכויות מורחבות. יצוין כי מערכת התכנון הינה מערכת היררכית ומבוזרת, הפועלת לפי עיקרון של מדרג תכניות.

כידוע, וועדות מקומיות אשר נבחרות על ידי משרד הפנים ונמצאות כעומדות בקריטריונים גבוהים ברמת מקצועיות ויעילות, זכות להיכנס למעמד של ועדה מקומית עצמאית. סך הכל ישנן כיום 25 ועדות עצמאיות מתוך 127 ועדות מקומיות ברחבי הארץ.

לאחר בחינה מעמיקה של משרד הפנים את הוועדה המקומית "תמר", תהליך שטמן בחובו בחינה של עבודת הצוות המקצועי בהיבטי רישוי, תכנון ופיקוח, נמצאה הוועדה ככזו העונה לסטנדרטים והקריטריונים שנקבעו על ידי משרד הפנים. בחוות הדעת של אגף בקרת וועדות מקומיות נכתב כי הוועדה המקומית לתכנון ובנייה "תמר" היא ועדה מקצועית, המפעילה את מחלקות המידע והרישוי בהתאם לחוק התכנון והבנייה ולתהליכי העבודה הנדרשים. עוד צוין לשבח כי הוועדה פיתחה ומשתמשת באמצעים טכנולוגיים מתקדמים בתחום.

בתכנית: עשרה היתרים להקמת מלונות ופתרונות תכנוניים

הוועדה המקומית "תמר" חולשת על

צלמים: מקסום רוסן

עין גדי – מקום שהוא חגיגה

סיכום פסטיבל הגרוב השנתי בקיבוץ

בתזמון מושלם, כשמזג האוויר במיטבו וקריר בחוץ, הפך מתחם הדשא למרכז של שמחה והתרגשות. על הבמה עלו להופיע אפרת וקאליון, להקת השמחות של ישראל ברייט ומוקי, שהעלו את האנרגיות לשיא. הנוכחות המרשימה של אנשים מכל רחבי הארץ חיממה את הלב - כי בשבילנו, אנשי עין גדי, זו הייתה עוד הוכחה מרגשת לכך שלא רק אנחנו יודעים כמה המקום שלנו הוא חגיגה. וכשמוסיפים לנוף המדהים גם צלילים טובים ואווירה מחשמלת, הקסם של עין גדי מקבל עוד מימד של שמחה.

זוהי ההזדמנות שלנו אנשי עין גדי להודות למחלקת התיירות של המועצה האזורית תמר על יוזמה מוצלחת שהפכה את הדשא הגדול לזירת מופעים תוססת ומלאת חיים.

נתראה בשנה הבאה - בתקווה לימים שקטים ושלווים בארצנו!

מופע מרכזי של להקת "השמחות". בערב השני נהננו ממופע פותח של מגמת ביכורים מהכפר החינוכי שבקיבוץ, ולקינוח מופע מרכזי של הזמר מוקי, שהרים את האנרגיות בקיבוץ אל-על.

עוד כלל הפסטיבל מופעי אש, דוכני אמנים מקומיים וממכר מזון, מופע ג'אגלינג ועוד.

מיה דביר, מנכ"לית קהילת עין גדי, היטיבה לתאר את החוויה המיוחדת של הפסטיבל השנה.

לדבריה: "הדשא הגדול של עין גדי התעורר לחיים באופן קצת שונה מהרגיל. בשעות שבהן בדרך כלל המקום כבר רגוע ושקט, המתחם ליד חדר האוכל דווקא שקק חיים במשך יומיים רצופים - חמישי ושישי. משש בערב ועד אחת עשרה בלילה התמלא השטח בקהל רב שהגיע ליהנות מערבים של מוזיקה טובה, אוכל מצוין ובירה קרה.

פסטיבל הגרוב המופק ביוזמת אגף תיירות שבמועצה האזורית תמר, כבר הפך למסורת בקיבוץ עין גדי. מדי שנה הוא מקבץ אליו שילוב מנצח של קצב ומוזיקה במיטבו, קהילה תוססת והכל על רקע הנופים המטריפים על טהרת המקום הנמוך בעולם.

השנה התקיים הפסטיבל הייחודי בחודש נובמבר תחת עץ הבאובב המפורסם. היה זה מרגש לצפות כיצד מורשת היסטורית ענפה מתחברת יחד עם הווה מרשים אשר נבנה על ידי חברי הקהילה המקומית.

הפסטיבל שהשתרע על פני יומיים (חמישי ושישי) בכניסה חופשית, התאים למשפחות, הן מהקיבוץ, והן מחוצה לו, ובכלל עבור כל מי ששאף להתנתק קצת מחיי היום-יום והמציאות המורכבת שעברה על כולנו, ולהתחבר אל תוך חוויה מגבשת המותאמת לכל הגילים.

הגיעו לעשות שמח אפרת וקאליון קורן, האמנים המקומיים והמיוחדים, ולצידם

SAVE
THE
DATE

RECHARGE

פסטיבל הבריאות וה-WELLNESS

24-26.2.2025

ימי שני עד רביעי

מתחם המלונות עין בוקק, ים המלח

פרטים בקרוב

www.deadsea.co.il

צילומי סטילס: ספורט פוטוגרפי | רחפן: אורן סלמן

רצים וזוכרים את האחים גיורא ותומר

מרתון ארץ ים המלח צמח מתוך יסודותיו של מרוץ עין גדי הוותיק, אשר במשך למעלה מ-30 שנה אירח רבבות רצים והיווה נקודת עוגן בלוח המרוצים השנתי של חובבים ומקצועיים מכל הארץ, אשר התמכרו מצידם לנוף הקסום ולשקט המאפיין את אזורנו.

כהמשך למפעל ההנצחה, מקצה החצי מרתון באירוע יתקיים לזכרם של גיורא ותומר רון עין גדי, בניהם של רותי ואלי, ממקימי הקיבוץ.

גיורא, צעיר נעים הליכות ודרך ארץ, היה לרץ נלהב בכל שנות חייו. הוא נפל ביומה הראשון של מלחמת לבנון הראשונה בשנת 1982, בעודו בן 22 בלבד, עת שירת בנח"ל המוצנח.

אחיו הצעיר, תומר, שהלך כדרכו של אחיו כרץ נלהב והיה אף לנגן מוכשר ופילוסוף מחונן, עבד כחקלאי במטע התמרים של הקיבוץ אותו כל כך אהב. שם למרבה הצער גם קיפח את חייו, לאחר שנהרג בתאונת עבודה מצערת, כאשר מנוף עליו עבד התהפך, והוא בן 31.

יריית הזינוק למרוץ הינה בעלת חשיבות עליונה בהנצחת פועלם של השניים ושל משפחת רון היקרה, המהווה מרכיב מרכזי להצלחתם לאורך השנים.

מקצים למרחקים חמישה ועשרה קילומטרים, כמו גם חצי מרתון (21.1 קילומטרים), מרתון (42.2 קילומטרים) ואולטרה-מרתון (50 קילומטרים) יתרכז כאמור בחלקו הצפוני של מתחם עין בוקק, וישלב גם שורה של "רצים משפיענים", שיגיעו ארצה ממדינות שונות ברחבי העולם בשיתוף משרד התיירות, במטרה מוצהרת לשמש כשגרירים של כבוד ולהעלות את קרנה של מדינת ישראל.

השנה, בתקווה והמציאות הביטחונית תאפשר זאת כמובן, המרוץ צפוי לשבור את שיא המשתתפים עם 8000 רצים. אליו ינסו לקחת את עצמם לשיא גבול היכולת במסלול ייחודי במקום הנמוך בעולם.

אופיר קינדלר, המשמש כמנהל המקצועי של המרוץ מטעם חברת "פורום הפקות", מצוין כי: "אנו גאים לקיים את המרוץ זוהי השנה השישית ברציפות. כפי שהצלחנו לקיימו בתקופות מאתגרות, כמו במהלך הקורונה וכן לאחר מאורעות השביעי באוקטובר, כך גם השנה אנו שמחים על האפשרות לספק לקהל הרצות והרצים איזושהי בריחה ופסק זמן ספורטיבי מכל מה שקורה מסביב."

רצים וזוכרים את האחים רון

8000-8000 רצות ורצים עתידיים לקחת חלק בחודש פברואר במרתון "ארץ ים המלח" השישי במספר. במוקד: מסלול חווייתי המקיף את חלקו הדרומי של ים המלח ועל רקע נופים עוצרי נשימה. יש למה לצפות

מרתון "ארץ ים המלח" הפך בשנים האחרונות למסורת נפלאה המהווה מקור של גאווה לאזורנו היפהפה. הזדמנות מופלאה המשלבת בין אירוע ספורט חווייתי וענק, לצד נופים מטריפים ועוצרי נשימה. השנה תהיה זו הזדמנות, ולו למספר שעות קצובות, לטובת מפלט מרתק, כזה שנועד להרחיק אותנו מעט מן המציאות המורכבת אותה כולנו עוברים.

גולת הכותרת של המרוץ תתמקד בריצה אל תוך הים, אשר תתרחש על סוללת הגבול של מפעלי ים המלח המקיפה את חלקו הדרומי של ים המלח. יצוין כי הגישה לאזור והעלייה על הסוללה מתאפשרת רק במסגרת מרתון ארץ ים המלח, כשבפני הרצים מתגלים נופים עוצרי נשימה של ים המלח. כידוע, הסוללה משמשת כאזור הגבול בין שטחי ים המלח הישראלי לים המלח הירדני והיא סגורה למטיילים.

תוואי המרוץ עצמו שיחולק לחמישה

מלחת סדום: מורשת טבע ייחודית ושימורה

מאת: יוני שטרן, חבר נאות הכיכר ומורה דרך

מזרחי, חברת ICL, מו"פ מדבר וים המלח וחממת ערבה.

כנס מעיינות ודקלים

בתחילת דצמבר 2024 נערך כנס "מעיינות ודקלים בערבה", במהלכו הוצג מצב המעיינות באזור, כולל מעיינות סדום, כמו עין פלוטית ועין ארוס. יצוין כי מצב הנביעות ועצי הדקל בהם הידרדר מאוד בעשורים האחרונים, ועל כן חשיבותו הרבה של הכנס ויום הסיור בסדום. ביומו השני של הכנס, התקיים סיור מקצועי ל-80 משתתפים ממגוון תחומים: גיאולוגים, הידרולוגים, אקולוגים ובוטנאים. הסיור, שהובל על ידי תושבי נאות הכיכר ועין תמר, עסק במלחת סדום תחת הכותרת "מעיינות ערבות סדום - עבר, הווה ועתיד".

במהלך הסיור הוצגו רעיונות לשיקום המעיינות ויצירת שבילי הליכה מקשרים לצד סיפור חשיבות המעיינות בתולדות האזור. כמו כן, דובר על פיתוח תיירות בת קיימא, הנערכת בשיתוף רשות הניקוז, רשות הטבע והגנים והמועצה האזורית תמר, ונסקרו האתגרים הסביבתיים של האזור.

מלחת סדום היא לא רק בית גידול ייחודי, אלא גם מקור השראה ופעילות לתושבי האזור. פעולות השימור המתבצעות כיום מבטיחות שגם הדורות הבאים יוכלו ליהנות מיופייה ומתרומתה למערכת האקולוגית.

גבולות וחשיבות שימור

המלחה תחומה כיום בין בריכת האידיו מס' 9 של חברת ICL מצפון, כביש הגישה למושבי כיכר סדום מדרום, מתקני התעשייה ממערב ושטחי החקלאות של ישראל וירדן ממזרח. בישראל, חלקה העיקרי הוכרז כשמורת טבע, בעוד שבירדן המלחה נתונה ללחצי פיתוח תעשייתיים וחקלאיים. צמחיית מלחת סדום היא בית גידול חשוב במיוחד בבקע הערבה וים המלח והינה מקור מים ומזון קריטי לבעלי החיים בבקע בפרט, לאור עלייה בלחצים האקולוגיים על כל בתי הגידול במרחב המדברי.

מעורבות הקהילה ותוכניות שימור

תושבי נאות הכיכר ועין תמר נהנים ממלחת סדום באמצעות שלל פעילויות חינוכיות, טיולים ומיזמי שימור. ילדי גן אשל ותנועת הנוער נהנים במסגרת חוג בין ערביים מנופי המלחה על רקע הרי מואב ונופי הר סדום. בנוסף אליהם, קבוצת פעילים מקומית החלה בשנים האחרונות לקדם יוזמות לשיקום נופי המלחה, מניעת צמחייה פולשת, טיפוח זנים מקומיים והנגשת המרחב לציבור. במסגרת זו הוקמה תצפית המלחה הקטנה בסמוך לנאות הכיכר ונשתלו צמחי מדבר מקומיים לצד הנביעות. פעולות השימור נתמכות על ידי מענקים של היחידה הסביבתית נגב

העתיד טמון בהקרת הטבע ובשימורו. הצצה לפרויקט אקולוגי ייחודי באזורנו - המלחה הגדולה בארץ ישראל

מלחת סדום, אחד מבתי הגידול המיוחדים בארץ ישראל, ממוקמת על גבול הערבה ובקעת ים המלח, בנקודת מפגש הנחלים הגדולים: ערבה, צין וזרד, בדרכם לים המלח. המלחה, או בשמה הערבי "סבחה", מתאפיינת באזורים נמוכים המקבלים מים רבים משיטפונות. בשל היעדר ניקוז טבעי לאפיקי זרימה ברורים, המים נקווים על פני השטח המישורי ומחלחלים למי תהום רדודים, מה שמוביל ליצירת בית גידול עשיר בצמחייה ייחודית, הידועה כ"צמחיית מלחות".

מלחת סדום היא המלחה הגדולה בארץ ישראל. אף ש-90% משטחה המקורי נהרס בשל פיתוח תעשייתי, חקלאי ותשתיתי, עדיין מתקיימות בה מערכות אקולוגיות חשובות, המהוות בית גידול לצמחייה ולבעלי חיים ייחודיים וגם משפיעות על בני האדם באזור.

צמחייה וחי ייחודיים

במלחת סדום צומחים צמחים נדירים כגון חילף החולות, ניל מכסיף ואוכם מלוח. גם בעלי חיים מצאו בה בית טבעי, בהם צבועים, שועלים, חזירי בר והתחמס הנובי - ציפור נדירה ואנדמית לאזור סדום.

דרך בארץ ישראל, כשהוא זוכה לחרוש את הארץ יחד עם תיירים ומטיילים ישראלים. אלא שפרוץ המגפה הותיר אותו, כמו רבים אחרים, כמי שעומד בפני שוקת שבורה. "במרץ 2020, בבת אחת כל הלו"ז התרוקן והפכתי למובטל למשך משהו כמו שנה. זו הייתה תקופה מאוד לא פשוטה. הייתי ממש צריך להמציא את עצמי מחדש. הבנתי שלפחות בתקופה הקרובה לא אחזור להיות מורה דרך, ושעליי לחשב מסלול מחדש. אחרי זמן מה, החלטתי שאני פותח סטודיו במודיעין ובהמשך אחד נוסף בבית שמש, ומתמקצע בתחום קליעת סלים, כובעים ומוצרים נוספים, כמו אהילים קלועים או בנייה ושחזור של כסאות. אחרי בערך שנה כשהשוק נפתח ויכולתי לעבוד כמורה דרך, הבנתי שהגעתי למקום הנכון ושאיני כבר לא רוצה לחזור לתיירות".

מה הכוונה קליעת סלים?

"העבודה שלי מתחלקת לשניים. בחלק אחד אני עוסק בייצור ומכירה של מוצרים כמו כובעים, אהילים או שרפרפים, כשסלים הם באופן טבעי המוצר הנפוץ ביותר. החלק השני מתמקד בסדנאות ללימוד קליעה. אני מקיים סדנאות שיכולות להיות חד פעמיות ועד לקורס מקצועי למי שמעוניין לרכוש את המלאכה".

יש שמגדירים את העיסוק הזה כמעין טיפול תרפי.

"בהחלט. במיוחד בשנה ומשהו הקשות שעברנו עלינו, שיעורי הקליעה היו ממש כחוף מבטחים. עצם האפשרות כל שבוע לעסוק במלאכה המרגיעה והנעימה של קליעה, עושה טוב על הלב, מה גם שזהו מקום שמספק מפגש בין אנשים והימצאות בחברותא. זה המקום להזמין כל מי שמעוניין להרחיב אופקים לחוות את הסדנה בעצמו. אין לי ספק שרבים יוכלו להפיק ממנה תועלת".

שנה אזרחית חדשה, פרק חדש בחיים שלכם. מה עוד אפשר לאחל לכם?

"אנחנו אמנם זמן קצר מאוד כאן, אבל כבר מאוד נהנים ומברכים על הצעד הזה שעשינו. מאחל לעצמנו שנמשיך לקבל עוד מסרים שיאוששו את העובדה שעשינו את הבחירה הנכונה, עבורנו ועבור הילדים שלנו. שנפיק את המירב ממה שיש למקום המיוחד הזה לתת, שנהיה מעורבים בקהילה, ובעיקר שנדע ימים שלווים ושקטים יותר מהשנה האחרונה".

גבר עם סלים

יחד. באופן טבעי הפנים שלנו תמיד היו צפונה, לאור העובדה שהמשפחה שלי מהגליל, אבל הגורל כנראה הוביל אותנו לכאן. אחות של עדי אשתי, עברה להתגורר בהר כבר לפני עשור. למרות שביקרנו אותה לא מעט פעמים, אף פעם לא באמת חשבנו ברצינות להשתקע כאן. עד שיום אחד האסימון נפל. הבנו שזהו בדיוק המקום שאנחנו מחפשים, עם קהילה חדשה בעלת מאפיינים הטרוגניים מיוחדים. לפני ששנים התחלנו בתהליך הקליטה, ובקיץ האחרון זה סוף סוף קרה, והגענו לכאן".

איך ההתאקלמות?

"נתחיל בזה שהילדים בשמיים. אני חייב לציין את הגנים כאן בהר שהם פשוט מדהימים. צוות חינוכי מלא ברגש שהילדים התחברו אליו מיד. אין ספק שזה שינוי גדול פתאום מלגור בעיר ולהיות רחוקים מהחברים של הילדים, למצב שבו פתאום הכל ממש זמין וקרוב במרחק הליכה קצרה. הבן הבכור שלנו היה יחסית מבודד בעיר, וכיום בהר הוא פורח. גם עדי משתלבת יפה. כוונתי רגשית במקצועה, היא פתחה עסק של ביקורי בית, נודדת עם אוטו והציוד וחוסכת לאנשים את הטרטור של נסיעה עד למרפאה וטרינרית. תוך זמן קצר היא הפכה באופן לא רשמי לווטרינרית הבית של הר, ואף מגיעה לישובים נוספים בהתאם לדרישה".

משהו חדש מתחיל

עד לתקופת הקורונה שימש ניר כמורה

עד הקוחנה ניר נודלר חרש את הארץ לאורכה ולרחבה כמורה דרך. עם פרוץ המגפה נאלץ לחשב מסלול מחדש, בדרך להיכרות עם מחוזות קליעת הסלים. בראיון מיוחד עימו, זמן קצר לאחר שהצטרף יחד עם משפחתו להר עמשא, הוא מספר על השינוי התעסוקתי ועל ההתאקלמות המיוחדת במקום שמשלב בין קהילה, טבע ומרחבים

הידעתם? תחום קליעת הסלים (לא, לא זה של מייקל ג'ורדן, כארים עבדול ג'אבר או מיקי ברקוביץ') טומן בחובו מסורת של אלפי שנים, כזו שנמשכת עוד מימי האדם הקדמון, כחלק מהמשכיות של חכמה עתיקה ומרתקת

מי שזוכה לתהות על קנקנו של התחום הזה הוא ניר נודלר, שעבר יחד עם משפחתו (אשתו עדי והילדים אשל ונטע) בקיץ האחרון להתגורר בהר-עמשא, זאת לאחר חמש שנים במודיעין.

אל הסלים עוד נגיע בהמשך, אולם תחילה זה הזמן לשמוע את סיפורה של המשפחה מפיו של ניר, המספר ממקור ראשון כיצד התגלגל הרעיון להצטרף למושב הקהילתי.

"האמת שחיפשנו את המקום הנכון עבורנו במשך הרבה זמן, עוד כשהיינו נטולי ילדים. יותר מהכל חיפשנו קהילה בה נוכל להיטמע. אנחנו גם אנשים שנורא אוהבים את המרחבים והטבע, כך שבאיזשהו מקום חיפשנו את השילוב של כל המרכיבים הללו

נכה זה כשיש שניים

הוא יהודי, היא נוצריה. שניהם הגיעו ארצה כתיירים ולימים התאהבו בארץ הקודש. היכחת עם חברט ומרסלין ברכה, מחלוצי הר עמשא, מציגים יחד סיפור חיים מיוחד במינו, חוי בקסם ובאהבה ללא גבולות

לא בכל יום זוכים להכיר זוג עם שמחת חיים בלתי נלאית, אנשים שבחרים מדי יום להסתכל על הטוב ומלאים בתשוקה. זוהי בדיוק הסיבה שאנו מעוניינים להציג בפניכם את סיפורם של רברט ומרסלין ברכה, מחלוצי הר עמשא, אשר פקדו את המושב הקהילתי לפני כעשור, ומאז קשרו בו את חייהם.

היא נוצריה שנולדה בהונולולו שבהוואי, ומי שאת בגרותה העבירה בקליפורניה שבחוף המערבי בארצות-הברית בתחום התכשיטים. הוא איש בניה, יהודי שהתגורר בבולטימור אשר הגיע ארצה כתייר מספר פעמים בעבר. ומה לגבי הזוגיות? היא מהווה פרק ב' עבור השניים.

"הכרתי את רברט בשנת 2000", משחזרת מרסלין במבט לאחור. "המפגש הראשון בינינו היה אצל חברים בהרצליה. הכרנו ממש בפתח הדלת, כמו שאומרים, אהבה ממבט ראשון. במשך זמן מה היינו חברים טובים, אבל ככל שהזמן חלף הבנו שמה שיש בינינו הוא הרבה מעבר."

כעבור 8 שנים החליט רברט לעשות מעשה ולהשלים עלייה ארצה, זאת לאחר ששיחה אקראית עם רב בנמל התעופה בן גוריון, הובילה אותו להשתכנע כי במעשה זו יוכל להגשים את עצמו ולהתחבר לשורשיו היהודיים.

חיים חדשים

לפני כעשור התוודע הזוג לראשונה להר עמשא, כשבפועל השניים היו מהתושבים הראשונים שביססו בו את חייהם.

"כשהגענו להר בפעם הראשונה היו כאן אולי שש או שבע משפחות בלבד", משחזרת מרסלין את ראשית הדרך של השניים כחלוצים במושב הקהילתי המתהווה. "אנחנו היינו הראשונים שהחלו לשפץ את ביתם בהר. באותה תקופה אנשים נדמו מאיתנו, אבל מבחינתנו זה היה הביטוי המובהק ביותר לציונות".

ובכל זאת, הגעתם ממדינה ותרבות שונות לחלוטין.

מרסלין: "זה נכון, אבל זה ממש לא עניין אותנו. ברמה האישית, הייתי כל כך נרגשת שהגעתי להר. התחנתני עם אהבת חיי, ובאיזשהו מקום הרגשתי שבמקום הזה נולדתי מחדש. הכרנו שכנים נפלאים שמאוד תומכים בנו, כחלק מקהילה מגוונת. האמת, לא יכולנו לבקש משהו טוב מזה".

רברט: "הגענו חדורי מטרה להקים כאן בית. זה גם התחום שבו התמקצעתי במשך הרבה שנים בארצות הברית. עבדתי כמנהל בתחום הבניה, כך ששאפתי להביא מהניסיון הזה גם לטובת שיפוץ של בית משלנו בהר".

ציפור לחשה לנו שאתם פעילים מאוד בקהילה.

רברט: "יצרנו במושב מסורת קהילתית מדי חג הודיה. בהתחלה זו הייתה מסורת חדשה של מספר אנשים עם קצת הודו וקינוחים אחרי שהילדים הלכו לישון. בשנה שלאחר מכן, זה כבר הפך להודו שלם עם עוד אנשים. כך לאט לאט זה גדל. השנה כבר חגגנו

עם 8 תרנגולי הודו ו-120 איש שהגיעו יחד איתנו למועדון. כל אחד מהשכנים הביאו עימו משהו. ממש חגיגה שלמה לקהילה שלנו".

מרסלין: "היה לנו חשוב מהרגע הראשון להשתלב בקהילה. רברט למשל בנה דלתות עבור תושבים כאן בהתנדבות מלאה".

איך עברה עליכם השנה האחרונה?

מרסלין: "המלחמה הייתה שוק אחד גדול. ב-7 באוקטובר היינו באמצע קמפינג בהר עמשא. לא אשכח איך אנשי הביטחון סיפרו לנו מה קורה, ומיד עולמנו התהפך. למרות הצער הנורא, התרשמתי עד עמקי נשמת, לראות עד כמה הקהילה כאן תמכה האחד בשני בשני, באופן כל כך מיוחד. זו הייתה מבחינתי נחמה קטנה בתוך הכאוס הגדול שעבר על המדינה".

לאן מועדות פניכם בעתיד הקרוב?

רברט: "אנחנו מקווים שבחודשים הקרובים נהיה כבר בשלב בו נרחיב את ביתנו. בכלל, אנחנו נהנים לראות את המגמה של עוד ועוד תושבים שמגיעים להר ובונים בו את ביתם. לצפות בתהליך הזה מהצד, משולב עם המון ערבות הדדית והתגייסות של הקהילה, זה פשוט מעורר גאווה. מעבר לכך, כולנו מקווים שנדע ימים טובים יותר ושהמדינה תצא מהתקופה החשוכה שעברה עלינו, חזקה יותר".

מרסלין: "חשוב לנו להדגיש שאנחנו מרגישים מבורכים מעצם הזכות שניתנה לנו לחיות במקום הכל כך מיוחד הזה. אנו מרגישים שזהו הבית שלנו, רואים את עצמנו מזדקנים כאן ולא עוזבים לשום מקום אחר".

מפורטות. יש חברה שמלווה אותך, וכך מתקדמים בקצב שלך. במקביל, נעזרתי בקבלן לטובת פיתוח השטח ועבודות הבטון, כולל גיסי שנתן יד. יצאנו לדרך בקיץ לפני שנתיים וחצי עם המון חדוות עשייה", הוא מספר.

"קרה משהו נורא מגניב", מוסיפה שרון. "בכל פעם שהראל היה מסיים שלב מסוים בבניה, הייתי מציעה שיביא בעל מקצוע לטובת השלב הבא. הראל בכל פעם היה מסתכל קצת ביוטיוב, הוכש עוד קצת מידע, ועושה את הדברים בעצמו. כך הוא בנה 99 אחוז מהבית, כולל התקנה של המטבח וקרמיקות. זה אמנם גבה קצת זמן זוגי, אבל בדיעבד לא נותר לי אלא לברך אותו על כל ההשקעה".

אלא שאז הגיע השביעי באוקטובר הארוך. הראל, המשרת בחיל ההנדסה, גויס מיד בצו 8 למילואים, מה שעצר באופן טבעי את העבודות (מאז פרוץ המלחמה שירת למעלה מ-300 ימי מילואים). "באותו בוקר שבת היינו באילת על החוף באמצע קמפינג, מנותקים כמעט מהכל. את הצו קיבלתי בזמן שאנחנו שוכבים על החוף. עזבנו מיד הכל ונסענו בחזרה למרכז. רק כשהגעתי לפיקוד, הבנתי את כל גודל הבלאגן".

שרון מצידה מתארת תקופה מורכבת במיוחד, כשעל אף הדאגה והגעגועים להראל, הייתה זו הקהילה ששוב הצליחה להחדיר בה חוסן תוך ראיית האור בקצה המנהרה. "היה מדהים לראות איך בכל פעם כשמצאתי את עצמי מתפרקת, תמיד היה כאן מי שידע להרים את מצב הרוח. אחד הדברים הכי מרגשים היה שכל הנערות בישוב שעשו בייביסייטר, החליטו לעשות זאת בחינם. זו הייתה מחווה מדהימה, כמו גם ארוחות ערב, עוגות, או סתם מי שהייתה מתיישבת לידך ויודעת להגיד מילה חמה כדי לחזק. לא יכולה לדמיין מצב שהייתי עוברת משהו כזה בעיר".

שנה אזרחית חדשה. מה נאחל לכם?

שרון: "בתוך כל השנה הקשה שעברנו, אנחנו מרגישים שהבית החדש שהקמנו בהר הינו התגשמות חלום. קצת אופטימיות בתוך מציאות מורכבת במיוחד. בכלל, יש משהו מאוד עוצמתי בחוויה מבחינתנו לבנות בית בארץ ישראל, במיוחד במקום מיוחד כמו הר עמשא. למרות כל השחור שעברנו, יש במהלך הזה אמירה של הכרת הטוב, הודיה לשפע לו זכינו ולברכה של אור".

חיים חדשים

בת שנה. בין הסגרים, הגענו לבקר את אחותי, בת-אל, שהתגוררה בהר עמשא כבר חמש שנים. הגענו לבקר אמנם, אבל מהר מאוד נפל לנו האסימון. שינו הבנו שזהו המקום בו אנחנו רואים את עתידנו".

עם יד על הלב, מה משך אתכם בהר?

הראל: "זה היה שילוב של כמה דברים במקביל. מצד אחד, שיא תקופת הקורונה והרצון לשינוי תוך חיפוש אחר מקום עם מרחבים וטבע. האמת, היינו בטוחים שנעביר את חיינו במרכז, אבל כאמור אחרי שהגענו להתארח בהר, קיבלנו סוג של הארה. זה היה בדיוק במימונה. ראינו כיצד הקהילה כאן כל כך מחוברת. משהו מאוד משפחתי ואינטימי, ההפך הגמור ממה שהתרגלנו אליו בעיר. עצם האפשרות להיות חלק מקהילה מעורבת שדואגת האחד לשני, היה משהו שמאוד קרץ לנו להיות חלק ממנו".

שרון: "מהרגע הראשון נחשפנו לפער מדהים בין כל מה שהכרנו בעיר גדולה לחיים חדשים במקום מדהים. למרות שהיו לנו חברים, גרנו בעיר בבניין והרגשנו שהכול זר ומנוכר, דברים שמתרכזים בעיקר בצרכנות וחיים מערביים יותר. הבנו שאנחנו מחפשים משהו אחר - חברים, קהילה ויכולת לחיות את הטבע במרחק נגיעה את כל הדברים הללו מצאנו בהר".

יוצרים יש מאין

לפני כארבע שנים השלימו השניים את תהליך הקליטה בהר, לאחר שרכשו חלקה בשכונה ב', והחליטו כי הם מעוניינים לבנות ביתם בעצמם, תהליך אותו מיטיב לתאר הראל.

"בנינו בית בבניה קלה. זה מזכיר קצת את איקאה. מקבלים את הקירות כמו לגו, כולל הוראות הרכבה מאוד

תהליך בניית בית באופן עצמאי, תקופת המלחמה המאתגרת בה גילו את עוצמתה של הקהילה בישוב ועד לחזון הציוני כחלק מהפרחת השממה. סיפורה של משפחת גל מהר עמשא

קליטה הינה אחת מאבני היסוד של המועצה האזורית תמר ויישוביה, המושכת אליה אוכלוסיות מיוחדות מכל רחבי הארץ. בגיליון שלפניכם זוהי הזדמנות עבורנו להאיר בזרקור על משפחת גל - הראל ושרון, יחד עם הילדים אביגיל (5) ועמית (3) שבחודשים הקרובים עתידים להשלים את בניית ביתם בהר עמשא.

הוא (35), מעצב תעשייתי בהכשרתו, המשמש גם כמורה בבית הספר אורט צור בערד (מלמד תוכנת תלת מימד ייחודית כחלק מלימודי תעודה מקצועית בעיבוד שבבי). היא (33), מטפלת קוגניטיבית - התנהגותית ועובדת במערך השיקום בתחום בריאות הנפש בארגון המספק ליווי שיקומי למתמודדי נפש.

ההיכרות בין השניים התרחשה לפני קצת יותר מעשור בבאר-שבע. "אהבה ממבט ראשון! תלוי המבט של מי", מספר הראל בקול משועשע. "הכרנו כשרון הייתה סטודנטית להיסטוריה וסוציולוגיה באוניברסיטת בן-גוריון. אני באותה תקופה שירתי בקבע בחיל ההנדסה בפיקוד דרום. מאז אנחנו בלתי נפרדים".

לאחר התקופה בדרום, התחתנו השניים ב-2016 ועברו להתגורר בחולון, שם הראל השלים לימודי תואר ראשון בעיצוב תעשייתי. אלא שאז הגיעה הקורונה שטרפה עבורם את הקלפים. כמו רבים אחרים, הבינו הראל ושרון כי הגיע הזמן 'לחשב מסלול מחדש' ולפנות לאפיקים חדשים. "כשהקורונה החלה היינו שנינו עם תינוקת קטנטנה

חלק בלתי נפרד מהבריאות ומרכיב בתוך החוסן האישי שיש לשמר ככל האפשר."

וברמה האישית. מה עבר עליך בשנה שחלפה לה?

"כמו כולם, הרבה דאגות וחרדות. אמנם המיקום שלנו קצר אחר, מה שתורם באיזשהו מקום לתחושת ריחוק ואפשרות להתנתק מן המציאות. מה שכן, לחוות אזעקות בעין גדי היה משהו לא טריוויאלי. משהו שאי אפשר להתרגל אליו. גם בימים אלה אנחנו ממשיכים להיות בהיכון."

כדמות מאוד פעילה למען אוכלוסיית הוותיקים, איזה טיפ יש לך לתת לבנות ובני הגיל השלישי בתמר?

"שחשוב מאוד שכל אדם, במיוחד בגיל השלישי, ידע כיצד להעסיק את עצמו, למצוא את הנישה המתאימה לו וכן את הפעילויות המותאמות עבורו. אין ספק שזה תורם לחוסן האישי ולהפגת הבדידות, במיוחד במקום פריפריאלי ומרוחק כמו שלנו."

בפרספקטיבה רחבה יותר. כאחת הדמויות הוותיקות בעין גדי. כיצד את רואה את תהליך ההתפתחות שלו?

"עין גדי הוא מקום שהולך גדל ומתפתח. זה נכון שהקצב אולי קצת אחר ממקומות אחרים, אבל בסך הכל מרגישים שמתקיים כאן תהליך בריא של התחדשות. קיים כאן פוטנציאל מאוד גדול בהרבה מאוד מובנים. אנו חיים כיום בעידן אחר שבו המרחק לא מהווה בעיה כבימים עברו. בעקבות הטכנולוגיה המתפתחת ניתן לעבוד מן הבית, מה שפותח יותר אפשרויות ובכל זאת אחד הקשיים עבור בני הגיל שלנו הוא המרחק והצורך לנסוע רחוק על מנת לקבל שירותים, כמו רפואה או קניות."

מה תאחלי לתושבי תמר לקראת השנה החדשה?

"אני מאחלת לכולנו שנדע לקבל האחד את השני, לא רק ברמה הפרטית, אלא גם ברמה החברתית הקהילתית והאזורית. שהקליטה תהיה גדולה, שקיבוץ עין גדי שלנו יגדל ויפרח, האזור ישגשג, הפרנסה תתחזק, התיירות תחזור בעוצמה גדולה, שהחטופות והחטופים ישובו במהרה. רק זה יוכל להכניס שמחה בלב של כולנו. שנדע כולנו ימים שקטים ושלווים יותר."

זה לא הגיל, זה התרגיל

עשורים.

מאז יציאתה לגמלאות, הפכה שרה'לה לדמות מעורבת ופעילה בהקמת מועדון המבוגרים, אשר זכה לשם המחייב 'בית הבאובב', כאשר מאז שנת 2019 היא מנהלת ביד רמה את הבית הפועל לרווחת אוכלוסיית הקיבוץ הוותיקה.

בראיון מיוחד עימה היא מגוללת מצידה את ההתמודדות מתחילת עבודתה במהלך תקופת הקורונה וכלה בתקופה מאתגרת מאד פרוץ המלחמה ועד ימינו.

"זה לא סוד שעברנו ועודנו עדיין עוברים תקופה מורכבת. השתדלתי יחד עם שותפתי, עדה שמיר, לבנות תכנית מעניינת ומגוונת ככל הניתן ובכל התחומים. לאורך כל תקופת המלחמה, הבית פועל במתכונת של 4 ימים בשבוע, כולל פעמיים או שלוש גם בשעות אחר הצהריים. בהסתכלות לאחור, אין ספק שהפעילויות תרמו מאוד לחברים, בטח מבחינה חברתית. בסופו של יום, קבוצת הגיל שלנו זקוקה לחברותא ולביחד, שכן זהו

Uרה'לה כספי, מהדמויות הוותיקות בקיבוץ עין גדי, ממשיכה בעשייה ללא הפסקה כמנהלת בית הבאובב למען דור הוותיקים של הקיבוץ. המטרה: שמירה על החברותא והביחד כחלק מהחוסן אישי וקהילתי

דור הוותיקות והוותיקים שבמרחב תמר הינו דור עתיר זכויות. ברוב המכריע של המקרים מדובר במלח הארץ, אנשים חלוצים וציונים אשר הפריחו את השממה שבאזורנו לפני עשרות בשנים.

אחת מהשותפות שבדור המתואר היא שרה'לה כספי, שתציין בשנה הבאה לא פחות מ-60 שנים מאז דרכה כף רגלה לראשונה בקיבוץ עין גדי. מאז ועד היום טיפחה משפחה לתפארת, הכוללת 4 ילדים (אחד מביניהם, גיל, הינו דור שני בקיבוץ) ו-11 נכדים.

במרוצת השנים, עבדה כרכזת חברתית בבית הספר התיכון ומשם עברה לעבוד כמנהלת התרבות במועצה האזורית תמר במשך שני

בית הספר יחד עם שלוש מורות, בו מילאה מגוון תפקידים במשך תקופה משמעותית שהשתרעה על פני שני עשורים. לפני שביית הספר הוקם הילדים נאלצו לנסוע ללימודים עד דימונה, נסיעות שהיו מאוד מפרכות והקשו על החיים. ג'ויס מציינת כי ראתה במשימה החינוכית כשליחות של ממש, כשבמקביל בעלה שמוליק החל לנהל את מטע התמרים במושב. "גם כאן נדרשנו ללמוד את הנושא מהבסיס. לשמחתנו, העבודה הקשה הניבה פירות עם מטע משגשג שהסב לנו הרבה גאווה", אומרת ג'ויס.

לזוג ענבי שלושה ילדים, כאשר שניים מביניהם ממשיכים את דרכם בישובי הכיכר. רעות הבכורה מכהנת בתפקיד מזכ"לית הישוב; ענבר, מורה לאמנות, מתגוררת בעין תמר הסמוכה; יחד עם ליאון המתגורר בחיפה ועוסק אף הוא בחינוך. כל זאת עוד מבלי לספר על תשעת הנכדים המהווים את הדור הבא של השושלת המשפחתית.

ג'ויס המוכרת על ידי רבים במרחב כאשת עשייה בלתי נלאית, המשיכה במרוצת השנים להמציא את עצמה בכל פעם מחדש. בשלהי שנות ה-90 קיבלה על עצמה משימה להקים ולנהל מרכז לחינוך מיוחד עבור המגזר הבדואי תחת משרד החינוך. לאורך כל השנים ובמיוחד לאחר יציאתה לפנסיה ג'ויס תורמת מזמנה ומרצה באופן וולנטארי בתחומי החינוך והתרבות. בין היתר היא מארגנת עד היום את טיולי המשפחות השנתיים של המושב, שכבר הפכו למסורת.

ג'ויס, יש לך עוד חלומות?

"החלום הגדול ביותר שלי, כמו של כל המדינה, הוא שכל החטופים ישובו לביתם. אנחנו לא שוכחים אף אחד מהם אף לא לרגע אחד. המצב מעיב על כולנו, שכן אנחנו עדיין פגועים וכואבים את המציאות. זה המקום להודות לחיילי צה"ל וכוחות הביטחון על עבודתם, וכן לכיתות הכוננות שלנו שממשיכים לעבוד ללא הפסקה, כולל אירוע החדירה שחוונו כולנו ממש לא מזמן".

מה נאחל לך ולנאות הכיכר?

"בימים אלה אנחנו עמלים על ספר המשך לספר ה-40 שייצא לקראת השנה הבאה, בה נחגוג 55 שנים להקמת המושב. זה יהיה הניצחון שלנו, ניצחון ההתיישבות והציונות, ניצחון החקלאות, ניצחונה של קהילה מחבקת, מפרגנת ואוהבת".

מלבנון ועד לנאות הכיכר

נלחצו וכעבור שבועיים הודיעו לי שאני נוסעת לישראל".

כך מצאה את עצמה ג'ויס מגשימה חלום ילדות ומגיעה ארצה בשנת 1969, בתום מסע מפרך שכלל טיסה לקפריסין ומשם לישראל כחלק מתוכנית העלאת ילדים יהודים סורים ולבנונים לארץ עליהם הופקדה עליית הנוער.

עם הגעתה לארץ הקודש השתקעה בפנימיית כנות בגדרה. שם במשך שנתיים הסתגלה לחיים חדשים, תוך שהיא מתערה בעבודת אדמה ובחקלאות המקומית. "חלבתי פרות, שתלתי שתילים. שם גם הכרתי לימים את שמוליק בעלי, שגדול ממני בשנתיים", היא מוסיפה.

בשנת 1975 השניים התחתנו. באותה תקופה שימשה ג'ויס כמורה חיילת עתודאית, לאחר שהשלימה לימודי חינוך מיוחד בסמינר הקיבוצים.

המעבר לנאות הכיכר - "ציונות אמיתית"

לנאות הכיכר הגיעו השניים כאמור ב-1976. "המושב היה אז ממש בחיתוליו. האתגר היה גדול, מה גם שהיינו הבית האחרון לפני הגבול. יחד עם חברים טובים הרגשנו מהי ציונות אמיתית. יחד הצלחנו ליצור יש מאין, בדגש על חקלאות שורשית וקהילה אחת מלוכדת, בה כל אחד תרם את חלקו בצורה מופלאה".

כאשת חינוך נרתמה ג'ויס זמן קצר לאחר השתקעותה במושב להקמת

ג'ויס ענבי חצתה את הגבול בסוף שנות ה-60 מארץ הארזים לישראל. מאז היא דוגלת בעשייה בלתי נלאית במגוון תחומים ונחשבת שלא בכדי לאחת הדמויות המובילות של ישובי הכיכר

מדינת לבנון עלתה בחודשים האחרונים לכותרות בהקשרים שליליים למדי, זאת כמובן כחלק מהמלחמה מול ארגון חיזבאללה ושלוחות הטרור המאיימות על ריבונותנו מצפון. אלא שהפעם אנחנו מעוניינים לדבר על לבנון דווקא במובן החיובי.

מבולבלים? הכירו את ג'ויס ענבי, מהדמויות הוותיקות והמוערכות במושב נאות הכיכר, ומי שפקדה אותו יחד עם בעלה שמוליק כבר בשנת 1976, שש שנים בלבד לאחר הקמתו.

הפרט הפיקנטרי אודות ג'ויס מקורו במקום הולדתה. "נולדתי בבירות, בירת לבנון", היא מעידה על עצמה בערגה לימים אחרים. "התגוררתי בשעתו בשכונת ואדי אבו ג'מיל שבצפון מערב העיר, שנחשבה לרובע היהודי של בירות. הבית שלנו היה ממש צמוד בקיר משותף עם בית הכנסת, כך שתפילות ופיוטים היו חלק בלתי נפרד מהילדות שלי, לצד שלושה אחים גדולים ממני. האמת היא שמאז שאני זוכרת את עצמי תמיד הציונות הייתה כנר לרגלי. נורא רציתי לעלות ארצה, ובסיום כיתה ט' זה סוף סוף קרה. הייתי אמורה בדיוק לעבור לבית ספר משולב עם מוסלמים ונוצרים. הודעתי להורי שלא אמנע מעצמי להשתלב. הם

כחלק מתהליך הצערה של הקיבוץ.

שמישהו ינסה לעצור אותה

לאחר שסיימה את תפקידיה במועצה בראשית העשור הקודם, לא הסכימה שושו לעצור ולו לרגע. "הייתי בערך בגיל 70 והרגשתי שאני בשיא כוחי. ישבתי עם עצמי וחשבתי כיצד אני יכולה להמשיך ולמצות מעצמי את מירב הפוטנציאל. הכנתי לעצמי תכנית עסקית, ובסופו של יום החלטתי שאני מעוניינת להפוך למתווכת נדל"ן בתל-אביב. התייעצתי עם לא מעט אנשים ופניתי להוצאת רישיון תיווך. פשוט הלכתי על זה".

החלטה לא סטנדרטית עבור "פנסיונרית צעירה"?

"זה נכון, אבל הרגשתי בדיעבד שזה נכון עבורי. לטובת ההרפתקה הזו אפילו עברתי לתל-אביב למשך כמה שנים. בדצמבר 2018 חזרתי לקיבוץ, אבל גם היום ובמיוחד בהשראת הקורונה אני ממשיכה לעבוד מרחוק ולעשות טלפונים. אגב, אם כבר מדברים על 'פנסיונרים צעירים', אני ממשיכה להיות מאוד מעורבת בישיבות ועד ההנהלה שקשורות לנושאי כלכלה וכספים, כולל בצוות הזקנה של הקיבוץ עם סדנה מיוחדת לפנסיונרים בגיל השלישי שמעוניינים להמשיך ולתרום מעצמם. אני רואה בכך כשליחות גדולה".

שושו מתייחסת לסיפור אישי וקורע לב, כזה אשר ממנו הצליחה לצמוח, חרף יגון בלתי נגמר. "בגיל 37 איבדנו את ביתי הבכורה, שרי ז"ל, כשהייתה בת 16 בלבד, ממחלה קשה. זה היה משבר גדול שהצריך הרבה כוחות נפשיים להמשיך בחיים וליצור מחדש. ההלם היה גדול וכל קהילת עין גדי היתה איתנו גם בעצב וגם בתקומה. אני מרגישה שלסיפור שלי יש מקום, בפרט בשנה וחצי האחרונות, כשיש כל כך הרבה סבל וכאב מסביבנו", היא מספרת.

בחזרה להווה. הספקת כל כך הרבה דברים. יש לך עדיין חלומות במגירה?

"האם יש לי עוד חלומות? כמובן! אני מאחלת לעצמי שאמשיך לנהוג לתל-אביב, שאמשיך לפחות אחת לחודש לצאת לפעילות תרבותית בתל-אביב. יש לי גם חלום שהתחבורה הציבורית באזורנו תהיה מקלה יותר על הגיל השלישי בתכיפות גדולה יותר לאזורים שלנו, שאמשיך לטפח את אהבתי לציור, תחביב שאני מקדישה לו הרבה בשנים האחרונות, ובעיקר שעין גדי שלנו תמשיך לפרוח ולשגשג".

בתמונה: שושו עם שתי בנותיה (ממין: ניצן, משמאל: עדן)

ידה בנל ויד נל בה

שושו ברק מקיבוץ עין גדי, מהווה דוגמה ומופת במשך עשרות שנים כמי שעשייה הינה כבר להגליה. ראיון עם אישה מעוררת השראה.

שנה חדשה היא הזדמנות לערוך חשבון נפש. לסכם את מה שהספקנו להשיג עד עתה, ומנגד להסתכל קדימה ולהציב מטרת חדשות. מי שהשכילה בתהליך המתואר ומוכיחה כי גם בגיל השלישי ניתן להמשיך ולהגשים חלומות, היא - שושו ברק מקיבוץ עין גדי, מי שמהווה מודל מעורר השראה גם עבור צעירות וצעירים ממנה בשנים רבות.

ראשית, אתם ודאי תוהים מאין השם שושו (בשוחק). "כשהייתי קטנה, בחצר הבית של ההורים, היה ילד בן שנתיים שלא הצליח להגות את המילה 'שושנה' או 'שושי'. כך במקרה יצא לו 'שושו'. מאז זה השתרבב טוב על הלשון ולימים הפך לכינוי המוכר שאני אוהבת מאוד", היא מספרת.

לעין גדי הגיעה לראשונה בקיץ 1960 כילדה צעירה. "הגעתי ממושב חקלאי נחלת יהודה ליד ראשון-לציון. בזמנו כל השכבות הצעירות שפקדו את הקיבוץ היו בוגרי תנועת הנוער העובד והלומד. בכלל, התנועה הייתה הבית השני של כולנו. קשה לתאר עד כמה היא היוותה חלק בלתי נפרד מחיי החברים, הריקודים, ההוי, יחד עם ההגשמה והציונות. כשהייתי בת 16 אספו אותנו יחד ממספר קינים לגרעין ערבה - ע- עיינות; ר- ראשון לציון; ב- בורוכוב גבעתיים; ה-הרצליה וכגרעין שויכנו לקיבוץ עין גדי. לא אשכח איך בבואנו לקיבוץ המשימה הראשונה שלנו הייתה לסקל אבנים".

את בעלה מנו ז"ל הכירה גם כן בקיבוץ. "המעבר לעין גדי היה אתגר חלוצי. אז לא חשבנו כך, אך במבט לאחור זו הייתה חלוציות אמיתית. עזבתי עיר בפיתוח, ראשון לציון, שהייתה בעיצומה של תנופת בנייה משמעותית. אני זוכרת שאמרתי לעצמי שאין סיכוי שאגור באתם 'בתים צפופים' של מרפסת מול מרפסת.

זוהי הסיבה שהמעבר לעין גדי, מעבר להגשמה של מסגרת וציונות, היה מבחינתי גם אפשרות ליהנות ממקום חדש עתיר במרחבים".

ראשית דרכה של שושו בקיבוץ כללה עבודה בגן הירק, כשבהמשך הדרך נקראה לנהל את מחסן הבגדים. "הייתה לנו משימה מיוחדת מדי יום שיישי להגף לבחורים את החולצות הלבנות לטובת קבלת השבת בחדר האוכל. ואם כבר חדר אוכל, בתור מי שגדלה להורים שבאו מרומניה, אני זוכרת שהיה לי קשה מאוד בהתחלה להתרגל לעובדה שבחדר האוכל היו 'זורקים' את כל האוכל לצלחת אחת ואין 4 מנות בצהריים, לא חמוצים ולא בירה שחורה. בדיעבד, אולי זה היה הדבר הכי קשה להתאקלם אליו, פרט לכך שעד 1962 לא הייתה בכלל דרך סלולה לקיבוץ. רק בשביל להבין, אוטובוס היה מגיע אחת לשבוע ואיתו הדואר. כל הקיבוץ היה יורד בשקיקה כדי לקבל את המכתבים. לא אשכח את המחזה הזה".

השנים חלפו ושושו התמקצעה בתחום הכלכלה והחשבונאות, כשהיא מסיימת תואר בסוף שנות ה-70 באוניברסיטה העברית. עם סיום הלימודים נבחרה לשמש כגזברית הקיבוץ, ובהמשך בתפקידים נוספים כחברת ועדת המשק של התנועה הקיבוצית וכן כמנהלת ומקימה יחד עם אנשי יפאורה את מפעל המים "עין גדי מים מינרלים" בראשית שנות ה-90.

לדבריה: "הייתה לי הזכות לעבוד בהמשך כרכזת הצמיחה הדמוגרפית במועצה. זו הייתה תקופה מרתקת במהלכה הצלחנו להגיע להישגים כבירים - הכנת תשתיות ותהליך להקמת 10 בתים בישובי הכיכר שיועדו לדיור זמני, שכונות קרווילות למגורים בעין גדי לעולים חדשים ומשפחות חוקרי מכון המחקר של המועצה, ועד לקליטת 40 חברים חדשים בעין גדי, תהליך שעשה בשעתו מהפכה שלמה

להוריד בניו את הכובע

איבוד מיתרי הקול באמצע החיים, הדרכות עשרות טיולים בירדן ומצרים חרף המגבלה והמשך שוטטות בטבע גם בעשור התשיעי לחייו. דני אפיק, מהאושיות הוותיקות והבולטות בקיבוץ עין גדי, מגלם בדמותו סיפור חיים מעורר השראה הכולל התגברות על מכשולים גופניים ובחירה בחיים

תושבי קיבוץ עין גדי ורבים מהמתארחים באזורנו, מכירים את דני אפיק בתור "האיש והכובע". דני, איש אשכולות, בוגר גרעין הנח"ל והנוער העובד והלומד, הגיע לעין גדי אי שם בתחילת שנות ה-60 של המאה הקודמת, תקופה בה הקיבוץ הבתולי מצוי היה בראשית דרכו.

"לעין גדי התוודעתי לראשונה דרך המדריך שלי בתנועת הנוער, יצחק קרקע, שהיה חבר הקיבוץ", משחזר דני בערגה לימים ההם. "לא אשכח את הפעם הראשונה שהגעתי בעקבותי לבקר בקיבוץ. זו הייתה פשוט אהבה ממבט ראשון. התחברתי מיד לסביבה, למעיינות, לראשית הציונות ולאפשרות ליצור יש מאין. צריך להבין שבאותה תקופה עוד לא היה קיים כאן כלום. צרפי עץ ששימשו כבתים, ללא כבישים והיעדר תשתיות כמעט. למרות התנאים הלא פשוטים הללו, בתוספת לחום הכבד והעובדה שהגענו ל'סוף העולם', נעניתי לאתגר בשמחה גדולה. מבחינתי הייתה זו התגשמות הציונות האמיתית וזכות גדולה ליישב את הארץ שלנו. כאן גם הקמתי משפחה ונולדו לי שתי בנות מקסימות".

במה עסקת בשנים הראשונות בקיבוץ?

"בהתחלה עסקנו כולנו בעיקר בגידול ירקות - עגבניות, מלפפונים, תירס, חצילים ועוד. היינו למעשה הראשונים שהצליחו לגדל ירקות בתנאי אקלים

שלוש שנים של טיפולים אינטנסיביים, הוחלט על ניתוח בהול להוצאת הקנה וכלל המיתרים. המשמעות: מאז ועד היום מסתובב דני עם מכשיר ייעודי, המשמש אותו לצורך דיבור על בסיס ויברציות המומרות לגלי קול.

מי שחשב כי המגבלה תעיב על המשך הדרכות הטיולים של דני, רצוי כי יחשוב על כך שנית. "מהרגע הראשון הבנתי שאין לי ברירה, אלא להמשיך בחיים. אני אדם אופטימי מטבעי והחלטתי שאין שום סיבה שאעצור. הפידבקים שקיבלתי בהדרכות מהמטיילים היו מדהימים. ניכר שאנשים פשוט העריכו את העובדה שאני ממשיך כרגיל".

בארבע השנים האחרונות מתמקד דני בהדרכת טיולים ליחידים ומשפחות באזור ים המלח ומדבר יהודה, כולל מטיילים המגיעים ממלון הקיבוץ ושוכרים את שירותיו. "הטיולים קצרים יחסית באזור עין בוקק או עין גדי, וכוללים מסלולים ייחודיים. למשל אזור החוואר כ-10 קילומטרים דרומה מעין גדי, בו בעבר היה סחף גדול שיצר מראות מרשימים של סלעים ומיצגים ארכיאולוגיים, כמו גם טיולים באזור החוף בהם אני מציג את המינרלים והמלחים הייחודיים לאזורנו. אני מוביל גם טיולים בעקבות הבולענים שנפערו באזורנו, כשהכל מלווה בהסברים כיצד נוצרה התופעה".

ממרחם ניסיוןך, עד כמה עין גדי השתנתה?

"האמת, לא יהיה הוגן להשוות את עין גדי של פעם לעומת היום. זה לא סוד שהקיבוץ עבר טרנספורמציה משמעותית. אם בעבר הוא התמקד בשיתופיות בכל התחומים, כיום החברים כאן הרבה יותר עצמאיים. עם זאת, אני מרגיש שיש הרבה כבוד לדור הוותיקים".

מה נאחל לך ולקיבוץ לשנה האזרחית החדשה?

"קודם כל בריאות, כל השאר זה באמת שטויות. לקיבוץ ולקהילה אני מקווה שהקיבוץ יישאר נאמן לדרכו, שהחיבור הבין דורי של הוותיקים והמייסדים יחד עם הצעירים יימשך, בדגש על ערבות הדדית, שכן זהו הקסם של המקום".

לסיום, אי אפשר שלא להזכיר את הכובע שאתה עוטה על ראשך.

"קיבלתי אותו לפני כמה שנים מילדיה של אשתי. הוא הפך מהר מאוד לסימן ההיכר שלי. מקווה שאוכל להמשיך לעשות אותו עוד הרבה שנים".

מורכבים, באזור שאין בו כמעט גשם, ללא חממות כפי שאנחנו מכירים כיום. היינו מגדלים ירקות קיץ בחודשי החורף. במסגרת העבודה ניצלתי את הידע שלי מעצם היותי בוגר בית ספר חקלאי".

לטיול יצא

בהמשך העשור הראשון בקיבוץ, נבחר דני לשמש פעמיים כמזכיר הקיבוץ בשנות ה-60. "כמזכיר נדרשתי לעסוק רבות במדיניות הקיבוץ, בבעיות רחבות היקף מעבר לוועדות, בסוגיות אישיות של חברים וכן בניווט החיים עצמם. חשתי סיפוק גדול מעצם התפקיד ומהיכולת שלי להשפיע, בתקופה משופעת באתגרים", כך לדבריו.

עם חלוף השנים וכמי שמגדיר את עצמו כחובב טיולים מושבע, לרבות טיולים במדבר, ערך דני בשנות ה-70 קורס מורי דרך מדברי. בין יתר התפקידים שמילא לאורך השנים - מרכז ההתיישבות הצעירה בתנועה ומנהל מצוקי דרגות. בהמשך עסק ועודנו ממשיך לעסוק בהדרכת מטיילים וישראלים באגן ים המלח ומדבר יהודה, תפקיד אותו ממלא דני מזה למעלה משלושה עשורים.

"בשנים הראשונות הדרכתני בעיקר בירדן, סדר גודל של למעלה מ-150 טיולים עד היום. בהמשך עברתי למצרים לאזור המדבר המערבי, כדי ללוות מטיילים ישראלים. החוויה הזו הייתה מיוחדת במינה. עשרה ימים בכל טיול בהם אתה רואה רק דיונות, ופשוט שוכח מהכול. ההתנתקות הזו מאז ומתמיד היא משהו שמאפיין אותי. כמו שאשתי עדה אומרת לי תמיד, 'אתה אוהב להיות לבד'".

אלא שבתחילת גיל ה-40, כשהוא מצוי בשיא כוחו, התמודד דני עם משבר פיזי מורכב, לאחר שהתגלה כי הוא חולה בסרטן במיתרי הקול. לאחר

היו מגיעים להתרשם ממנו ולהבין כיצד אנחנו משתמשים בו. בכלל, הייתה זו ספריה עשירה ומגוונת שנבנתה בצורה נכונה, לצרכי בית הספר.

בסוף שנות ה-80 יצאה יהודית ללימודי ספרות ותולדות האמנות באוניברסיטה העברית. מיד עם סיומם רשמה דריסת רגל בשורות התיכון, במספר תפקידי הוראה, לרבות ספרות, תולדות האמנות, מחשבת ישראל וכן כמורה מחנכת. בהמשך גם סיימה לימודי תואר שני במדעי היהדות. סך הכל לימדה לאורך הקריירה לא פחות מ-25 שנתונים. "זכות גדולה נפלה בחלקי לטפח את הדור הצעיר של עין גדי. בית ספר הוא מטבעו מקום מאתגר שמשתנה כל הזמן. בהסתכלות לאחור, אני יכולה רק להיות גאה שיצא לי ללוות את התהליכים שהתרחשו כאן. זה מחמם לי את הלב בכל פעם מחדש".

איך החיים בפנסיה?

"יצאתי לגמלאות בספטמבר 2019, חודשים בודדים לפני שפרצה הקורונה לחיינו. אני רואה זאת כמזל משמיים. כאשר חינוך, לא הייתי שורדת דקה עם הלימודים בזום. הפנסיה היא אולי אחד הדברים הכי טובים שקרו לי. אני משתדלת בעיקר להיות שמחה ומאושרת בחלקי. אני משתלבת בתחום ההדרכה שאני מאוד אוהבת, בעיקר בגן הבוטני ומדי פעם גם ב"יד ושם" בירושלים. בנוסף, הפכתי ללקוחה נאמנה של בית הבאוב, בו אני מבקרת מדי יום. בעיניי זו המתנה הגדולה ביותר שהתפתחה בעין גדי בעשור האחרון, עם מגוון בלתי נגמר של פעילויות תוכן, ספורט, הרצאות בנושאים מגוונים. הפכתי גם לחובבת סריגה גדולה, לצד השתלבות בהרצאות בעיקר בתחומי הספרות והיהדות, אותן אני מעבירה לחברי בעין גדי ובישובים אחרים. בנוסף, התנדבתי לתפעל את התערוכה שמגוללת את סיפורו של קיבוץ עין גדי מראשיתו ועד היום, המוצגת בסמוך לארכיון".

שנה אזרחית חדשה בפתח. מה נאחל לך?

"כמו שאומרים, העיקר הבריאות. להתמיד בעשייה, וכמובן ליהנות ממנה. מאחלת לי ולחבריי בגיל השלישי שיהיו לנו את האנרגיות להמשיך בפעילויות ולשתף פעולה יחד. שנעשה לעצמנו גן עדן בכל יום מחדש, ונאפשר לעצמנו לראות את היופי של המקום ואת המגוון האנושי הנהדר שקיים כאן".

שתישהו ינסה לעצור אותה

אשת חינוך בכל רמ"ח איבריה, היותה הספרנית המיתולוגית של הקיבוץ ועד להובלת תערוכה המגוללת את סיפורה של עין של גדי מראשית ימיה ועד היום. יהודית טמיר מוכיחה כשם הקלישאה, כי זהו 'לא הגיל - אלא התרגיל'.

יהודית טמיר תחגוג השנה 50 שנות חברות בקיבוץ עין גדי, מספר עגול ומרשים במיוחד, כיאה למי שצברה בו רזומה מרשים למדי. במרוצת השנים ביססה בו את מעמדה כאחת הדמויות מעוררות ההשראה שהשפיעו על דורות שלמים של תלמידות ותלמידים בתיכון הקיבוץ, בו שימשה במגוון תפקידי הוראה במשך למעלה מ-40 שנה.

גם בימים אלה, בגיל 73, ממשיכה להוכיח יהודית כי כוחה עוד במותניה. בהתאם לרוח הגיליון הסובבת סביב מבט קדימה החותר לממש שאיפות וחלומות חדשים, זוהי הזדמנות פז להכיר אותה מקרוב, לראיון מיוחד המשלב בין ציונות, חינוך לערכים ואהבת המקום.

את הראיון עימה אנו מקיימים במטבח ביתה השוכן בלב הקיבוץ, ממש כפסע מחדר האוכל. היא מתגוררת בו יחד עם בן זוגה דני, הוותיק ממנה בעשור, עימו היא חולקת את חייה מזה שני עשורים.

בשיחה עימה היא מספרת בערגה על ימיה הראשונים בקיבוץ ועל תהליך ההתאקלמות. "במקור אני מקריית

טבעון, כאשר עוד כנערה השתייכתי לגרעין נח"ל למושב יודפת שבגליל התחתון. בצבא, במסגרת הנח"ל, הייתי קצינת ח"ן, חינוך וסעד של היאחזויות הנח"ל - קלי"ה ומצפה שלם. במסגרת אותו התפקיד בבקעה, יצא לי להכיר גם חברים מעין גדי".

לימים, לאחר נישואיה הראשונים ומלחמת יום הכיפורים אותה היא מגדירה 'כטראומה גדולה', החליטה כי היא מעוניינת בשינוי, לעזוב את העיר במטרה לחפש אחר הרפתקה חדשה. "האמת היא שזכרתי חסד נעורים לעין גדי. כך מצאתי את עצמי באוגוסט 1975 פותחת כאן פרק נוסף בחיי. היו לי הרבה נקודות זכות, שכן הכרתי כבר לא מעט אנשים מתקופת השירות הצבאי. השנה הראשונה הייתה בהחלט מאתגרת, במיוחד עם תינוקת בת שנה וחצי, אבל, רציתי להשתלב והרגשתי פשוט נהדר".

בראשית דרכה בקיבוץ עבדה יהודית כמטפלת בבתי הילדים. עם זאת, נקודת המפנה עבורה התרחשה חמש שנים מאוחר יותר, כאשר בתום לימודי ספרנות, ייסדה את הספרייה בתיכון עין גדי, אליה היא מתייחסת בחרדת קודש. "בתור ילדה הייתי ממש תולעת ספרים. לכן הקמת הספרייה בתיכון היוותה עבורי סוג של התגשמות חלום. מי שהוביל את הקמת הספרייה דאז היה ראש המועצה, משה שמיר ז"ל. כבר בתחילת שנות ה-80 עבדנו בספרייה עם מחשב, כשקולגות רבים

לימודי הרוח והנפש, הגתה יפעת את 'דבורוח', מפגש חוויתי ומרתק על טהרת סודות עולם הריפוי הפנימי, באמצעותו היא מעניקה למטופליה דרך טכניקת שיקוף של התת-מודע, היכרות עם דפוסים המפריעים או מעכבים, כאלו שלחלקם אנו מודעים בגלוי וחלקם מודחקים.

יפעת מציינת כי תכלית המפגשים הינה לשנות את תפיסת המציאות, תוך מתן כלים ייעודיים שיעזרו להשתחרר מעצמו, לרבות ממגבלות הגוף הפיזיות והמנטאליות.

"אני קוראת לזה לעשות יציאת מצרים קטנה משל עצמך. הרעיון הוא לצאת מן המיצרים החוסמים אותנו ולפעול באופן כזה שייצר הרחבה וטרנספורמציה תודעתית ממחלה דרך 'החמלה' אל 'ההחלמה'".

עד כמה השינוי שעשית בחייך משמעותי עבורך?

"אומרים שהגבול בין האומץ לטמטום הוא מאוד דק. אני מרגישה כיום תחושת סיפוק ומשמעות גדולה יותר בחיי. זה כמו בן לא מובן מאליו שאישה בת 50 עם שני ילדים ועבודה קבועה ובטוחה עושה צעד שכזה, אבל בסופו של יום החלטתי לבחור בעצמי.

האמת היא שההתעסקות בעולם הרוח הוא כבר משהו שנכנסתי אליו במשך לפני יותר מ-15 שנים. מאז ומתמיד הייתי בן אדם מתבונן שבוחן סיטואציות. אפשר לומר שגם המיקום של עין גדי תורם לקו המחשבה הזו. סביר להניח שאם הייתי גרה בעיר, לא הייתי יכולה להתמקד בעולמות הרוחניים. יש משהו בשקט של עין גדי שמאפשר להגיע לתובנות מיוחדות".

אם היית יכולה להגדיר במשפט או שניים - מהו "דבורוח"?

"מדובר על שפת ריפוי דרך חקירת התודעה היהודית, השפה העברית וכוח האמונה הפשוטה. הזדמנות להיודע לתובנות ותגליות הנסתריות מעין קונבנציונלית".

מה נאחל לך?

"שנדע לצאת לחירות רוחנית. כל אחד בחלקת האלוהים הקטנה שלו. שנדע ימים טובים ושקטים, ימים של שלווה נפש אמיתית".

לכל המעוניינים להתנסות בחוויה רוחנית ומיוחדת במינה, מוזמנים לפנות ליפעת (052-5903157)

לעשות יציאת מצרים משל עצמך

תקופת הקורונה הובילה את יפעת אמיר מעין גדי לחשב מסלול מחדש ולבצע תפנית חדה כחלק משגרת יומה. מיזם 'דבורוח' שהגתה מעניק לעולם ריפוי שכולו על טהרת הנפש

אנחנו חיים בעולם דינאמי בו המציאות עשויה להשתנות בכל רגע. עולם שרץ בקצב מטורף, כזה שלא פעם מונע מאיתנו לעצור לאתנחתא על מנת להבין האם אנו נמצאים במסלול המתאים.

עבור יפעת אמיר, חברת קיבוץ עין גדי מזה שני עשורים, תקופת הקורונה היוותה הזדמנות פז לעשות 'סטופ' מאותה מציאות, על מנת להבין אחת ולתמיד לאן מועדות פניה.

יפעת, ילידת קיבוץ סאסא, פקדה את עין גדי לראשונה כבר בהיותה נערה. "בזמנו עברנו לכאן בעקבות אבי, אלי תרן. בדומה למצב היום, זה היה קצת אחרי מלחמת לבנון הראשונה. חיפשו בקיבוץ מורה לביולוגיה, ואבי שהיה איש חינוך, החליט שזוהי הזדמנות לעשות שינוי".

השנים חלפו ולאחר פרק זמן שכלל שנת שירות, צבא ומעבר לעיר הגדולה

בתל-אביב, חזרה יפעת לעין גדי עם ראשית המילניום יחד עם שני ילדיה הקטנים. בשני העשורים האחרונים זכתה לבית תעסוקתי חם בחברת "אהבה" כמזכירת סמנכ"ל תפעול ועוזרת מנהל השוק המוסדי, ובהמשך שימשה כמנהלת כוח האדם של מלון עין גדי לתקופה של שבע שנים.

אלא שעם פרוץ מגפת הקורונה והמשבר העמוק שפקד את תעשיית התיירות, נאלצה כמו רבים אחרים לחשב מסלול מחדש, תהליך אותו היא מתארת ככזה שהוביל אותה לשורה של תובנות בינה לבין עצמה. "בשלושת החודשים של הקורונה הייתי ספונה בבית. המלון היה סגור ותקופת הבידודים הייתה בשיאה. פתאום מצאתי את עצמי בגיל 50 עם הרבה זמן לחשוב 'מה ארצה לעשות כשאהיה גדולה?' ידעתי שאני זקוקה לשינוי מהותי ודרמטי בחיי. הרגשתי שהחיים חולפים על פניי מהר מדי. באותם רגעים הגיעה התובנה שאני זקוקה לטוויסט בעלילה של חיי".

"הגבול בין אומץ לטמטום הוא דק"

לאחר תקופה ממושכת שכללה אוטוידקטיות ושעות על גבי שעות של נבירה בתוכן ובחומרים בתחום

מה עוד מעסיק אותך בימים אלה?

"אנחנו מפעילים צימרים במושב, כולל סיורים קצרים בסביבה הקרובה, בהם אני משחזרת את מה שעשיתי עם הילדים בבית הספר. למשפחות עם ילדים אני מציעה את גבעות החוואר עם דגש על החול הצבעוני, ולקבוצות של מבוגרים אני מציעה להתחיל את היום אחרת או לסיים אחרת, בעזרת טיפים לתחזוקה עצמית מתחום הצי-קונג והיוגה כשגבעות החוואר הם התפאורה המושלמת לכך. בנוסף, אני עדיין שותפה פעילה בחוג שהקמתי לפני יותר מ-30 שנה. חוג של 'הורים וילדים בין הערביים', אותו מובילה כיום לילך שקדי. אבל האמת היא שמכל עיסוקי, הסבתאות הכי משמחת אותי. אני מודה על העובדה שבני הדר חזר עם משפחתו כדי לגדל את ילדיו במושב בצמוד לסבא וסבתא."

"החזרת החטופים - חוב מוסרי"

בבוקר 'השבת השחורה' איבדה בתיה 5 בני משפחה, חברי קיבוץ בארי, שנרצחו על ידי בני עוולה. "אבא שלי היה ניצול שואה, ממנו אין לי משפחה, כאשר המשפחה בבארי היא המשפחה היחידה שיש לי מצד אימי. אח שלה הקים את המשפחה שלו בקיבוץ, ושניים מילדיו המשיכו את חייהם שם עד למותם הטראגי. ב-7 לשואה בעצמי. הטרגדיה שהתרחשה שם מפלחת לי את הלב בכל פעם מחדש."

בשנה האחרונה התגייסה בתיה לתמוך בדודתה מבארי, שחולצה מהתופת והגיעה כבר למחרת אותה שבת, נטולת כל לקיבוץ עין גדי. "פגשתי אותה בבוקר ראשון עם פיג'מה וכפכפים. מאותו רגע עשיתי את כל מה שאני יכולה כדי לדאוג לה. זו הייתה שנה של לוויית קבורה זמנית במושב חוגלה, ולאחר מכן השבתם הביתה לבארי. כאב עצום."

שנה אזרחית חדשה בפתח. מאמינה שהיא תהיה טובה יותר?

"הדבר החשוב ביותר כרגע לצד שלומם של כוחותינו הפרוסים בגזרות השונות, היא לשובם של כלל החטופים. זהו הבסיס והחוב המוסרי שמדינת ישראל מחויבת אליו. כל עוד זה המצב, אני לא מרגישה שאפשר לחזור לחיים הגליליים. רק עצם המחשבה שהחטופים עוד שם, מונעת ממני כל יכולת לתכנן חצי צעד קדימה. ובכל זאת, כשאני רואה את הדודה שלי בת ה-83 מבארי יוצרת וממשיכה את חייה, אני מבינה שאין לי את הזכות לעצור. אני מאחלת לנו שנחכה לבריאות ולחיים טובים ושנצל את מלחמת העצמאות שעוברת עלינו."

בתיה מדמוני עם הנכדים בקייטנת בראשית במרכז מבקרים

נחש נכשים

הימים הראשונים במושב, האהבה לסביבה ולטיולים, הקליניקה העצמאית שהיא מטפחת ועד למשפחה שאיבדה בבארי בשביעי באוקטובר. סיפורה של בתיה מדמוני מנאות הכיכר

בתיה מדמוני נחשבת שלא בכדי לאחד מהכוחות הבולטים בנאות הכיכר. מי שהחלה את דרכה במושב אי שם בספטמבר 1978, יחד עם בעלה אסף, מגוללת סיפור המשלב שורה של הרפתקאות מיוחדות במינו.

על מנת להיוודע לסיפורה, ראוי להאיר תחילה בזרקור על הקשר הזוגי בין בתיה לבעלה, אשר החל בראשית שנות ה-70 בבית הספר שדה שדה עין גדי. היא הגיעה כמורה חיילת, שם הכירה את אסף ששימש כפקח ברשות שמורות הטבע. מלחמת יום כיפור הייתה הטריגר למיסוד הקשה, כשבמרץ 1974 נערכה חתונה בנחל דוד. שנה לאחר מכן השניים כבר חבקו את בנם הבכור, אביחי.

ב-1976 קיבל אסף במסגרת תפקידו בחברה להגנת הטבע הצעה מיוחדת - הקמת בית ספר שדה בשוב אופירה שבחצי האי-סיני שנשלט בזמן על ידי ישראל. בתיה שהצטרפה אל בעלה, משחזרת בערגה תקופה בלתי נשכחת. "התגוררנו במשך שנתיים בבית שצופה על הנוף של מפרץ נעמה באופירה. שם גם נולד בנו השני, מעוז. היום אני יכולה להגיד שמתחילת חיינו כזוג וכמשפחה זכינו לגור במקומות יפהיים, כשגם היום אנו גרים באחד המקומות היפים בעולם."

בספטמבר 1977 החליטו השניים לעבור לאילת, כששנה לאחר מכן התבססו בנאות הכיכר, שבימים ההם עוד התהוותה כישוב צעיר על טהרת ערכי הצינונות, החקלאות והקהילתיות.

במבט לאחור, שתפי אותנו באותן תחושות חלוציות.

"האמת, בהתחלה קיוויתי שלא יקבלו אותנו. אני זוכרת שבשנה הראשונה הייתי כולי פצועה מגיחזים של עקיצות יתושים וזבובים. בדיעבד, אני מברכת על היום שהגענו הנה. בשנתיים הראשונות אסף עבד כחצן במושב ואני השתלכתי בביה"ס כמורה לטבע. ב-1980 נולד בנו השלישי, הדה. כמו כל משפחה כאן קיבלנו שטח חקלאי ועבדנו כחקלאים. כשחזרתי ללמד, ביקשתי ללמד את הטבע כפי שעשינו בזמנו בבית הספר שדה, כשבמערכת היה לכל כיתה טיול שבועי קבוע. במקביל, הנוער של אותה תקופה הקים פינת חי, ולי הייתה הזכות לנהל לתחזוק ולהכניס את פינת החי כחלק מתוכנית הלימודים. עד היום הילדים שזכו לעבוד וללמוד בפינת החי מזכירים לי את המדגרה בה עקבו אחר התפתחות של אפרוחים בתוך הביצה, לצד חוויות מגידול בעלי חיים בפינת החי. יותם, בנו הרביעי, כבר גדל לתוך פינת החי והיה חלק ממנה, כשהיא כבר הוכנסה במסגרת סדר יומם השבועי של ילדי הגן."

על אף שפינת החי אותה טיפחה במשך השנים נסגרה עקב משבר תקציבי, בתיה ראתה בכך הזדמנות לממש חלום ולעשות הסבה לתחום הטיפול.

בתיה מספרת כי "גוף האדם תמיד עניין אותי. בתום מסע של הכשרות אלטרנטיביות, עסקתי בהתאם למה שנדרש בעבודה במלונות ים המלח-רפלקסולוגיה, שיאצו, עיסוי תאילנדי ועוד. לפני 14 שנים החלטתי לקחת את כל התחום הזה צעד אחד קדימה, עם קליניקה עצמאית משלי והכנסת הפאן הרגשי לטיפולים."

מה הוביל אותך לצעד הזה?

"אחרי הרבה שנים של עיסוק בטיפול בגוף הפיזי, הבנתי עד כמה הכאבים שאנו מרגישים הם פועל יוצא של עניינים רגשיים שלא טופלו."

דוד המלך

ב על ניסיון תעסוקתי עשיר בכל מרחב המלונות, חבר מועצה לשעבר, ומי שממשיך לדבוק בעשייה בלתי נלאית גם בעשור השמיני לחייו. אחד על אחד עם דוד הראל מנווה זוהר, האיש שלא נס לחו

בגיל 72, דוד הראל מחזיק בתואר מיוחד כתושב הוותיק ביותר בישוב הקטן ביותר בארץ. מבולבלים? אנחנו מתכוונים לנווה זוהר, כמובן. אמנם מדובר על הישוב הקטן ביותר במועצה ובישראל (6 משפחות סך הכל נכון להיום), אולם זה ממש לא מפריע לדוד לשמור על חדות עשייה יוצאת דופן וכזו שממחישה במובן מסוים את עצם היותו דמות חיובית ונעימה לבריות.

עבור מי מכם שאינו בקיא בפרטים, הראל הינו חבר המועצה לשעבר, ומי שהספיק לשרת את תושבי תמר במליאה במשך שנתיים (2017-2019). לאורך התקופה קידם שורה של נושאים בתחומים מגוונים, כאשר המשותף לכולם נועד לעמוד בחזית השירות ולפעול ללא לאות למען הקהילה.

בשיחה עם "עלי תמר" הוא מסביר את האני מאמין המאפיין אותו: "האזור שלנו טומן בחובו מטבע הדברים הרבה מאוד מכשולים וחבלי לידה עד לייצוב השורות, אבל עדיין מבחינתי זו הייתה זכות גדולה לתרום מעצמי למען הציבור היקר כאן".

ארבעים שנות עשייה

הראל הגיע לנווה זוהר לראשונה בשנת 1981. לדבריו הגיע לאזור כיד הגורל, זאת לאחר שעבד כמנהל אחזקה בחברה שעסקה בהשכרה וניהול של בתי מלון. "העבודה הראשונה שלי הייתה במלון 'צל הרים' (מילוס כיום). נווה זוהר שימשה כבר אז כמעין יחידה עורפית לעובדי מתחם המלונות. מי ששרד את הזבובים, היתושים והמים העכורים נקלט בישוב. ביניהם הייתי גם אני", הוא משחזר במבט לאחור.

לאורך השנים קיבץ סביבו הראל קן משפחתי לתפארת, שכלל 6 ילדים (אחת מהן מתגוררת במצפה שלם שבמועצה האזורית מגילות) ו-3 נכדים, כשבהמשך מבחינה תעסוקתית החליט לפנות לדרך עצמאית על מנת לעשות לביתו.

"גיליתי בזמנו הזדמנות עסקית בחופי עין בוקק. התחלתי עם השכרת מיטות וכיסאות נוח בחופי הים. תוך כדי השתלבותי כקבלן הניקיון הראשי של המועצה. זו הייתה אחריות גדולה, שכן נדרשתי לדאוג לכל תחום האחזקה וניקיון החופים נווה זוהר, עין בוקק ועין גדי. אופרציה של עובדים וצוותים רבים. בהמשך, יצא לי להפעיל מזנונים, מועדון ואפילו פאב באזור, במטרה להחיות מעט את חיי הלילה כאן".

בחזרה להווה. גם כיום, כשהוא כבר מצוי בתחילת העשור השמיני לחייו, מוכיח הראל כי כוחו עוד במותניו. בימים

אלה הוא מפעיל קפיטריה במרכז המבקרים על שם משה נובומייסקי, כשהוא מגדיר את עצמו כמי שעומד בחזית מתן השירות לרווחת המבקרים והמסיירים באזור.

דוד, איך מחזירים את נווה זוהר לגדולתה?

"מדובר במשימה לא פשוטה, על אחת כמה וכמה בהיעדר גידול דמוגרפי. מתוך 62 יחידות דיור שקיימות בישוב, הרוב המוחלט הפך למוקד להפעלת צימרים. אבל אחרי שאמרת את כל זה, חשוב לציין שהתושבים שנתרו כאן מאוד מחוברים למקום. אוהבים את האקלים שקיים בו, ונחשים להמשיך להשתלב ולדבוק בעשייה. כולנו רואים את עצמנו כחלק בלתי נפרד מהמועצה האזורית תמר, ובעיקר גאים להשתייך לקהילה המיוחדת שמאפיינת אותה".

2025 כבר כאן. לאן מועדות פניה של נווה זוהר להערכתך?

"אני מאמין גדול ביציבות, בפיתוח ובעשייה. השילוב של שלושת המרכיבים הללו הוא מחולל צמיחה חשוב. זה המקום להודות לראש המועצה, ניר ונגר, שעושה מעל ומעבר לטובת כל הישובים, כולל בנווה זוהר. ישנם דברים שלא תלויים בו, כמו למשל תכניות פיתוח שקיימות במשרד השיכון, שלצערי מתנהלות בעצלתיים. עברנו כאן תקופות לא פשוטות. קורונה, מלחמה. למרות הכל, חבריי ואני כאן כדי להישאר".

פורום הפקות
SINCE 1985

**ארץ
ים המלח**
DEAD SEA LAND

המועצה האזורית תמר
ים המלח

מרתון ארץ ים המלח

DEAD SEA MARATHON ISRAEL

עין בוקק | 07/02/2025

21.1 Km

חצי מרתון החוצה את האגן הדרומי של ים המלח, ע"ש תומר וג'ורא רון

42.2 Km

מרתון שטוח סביב אגן ים המלח הדרומי

50 Km

אליפות ישראל למרחק 50 ק"מ

5 Km

מסלול ריצה / הליכה לאורך טיילת עין בוקק

10 Km

ריצה על הסוללה החוצה את הים וחזרה לאורך טיילת ים המלח החדשה

מתחם המרוץ, EXPO, זינוק וסיום - חוף מלון דיוויד

למידע נוסף: www.deadsea.run